

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

Po Mariji k Jezusu

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN

LETO XXVII. 1929

ŠT. 2. FEBRUAR

Prva potovalna pisarna
v Sloveniji

Jos. Zidar

Ljubljana

Dunajska cesta 31 — Telefon 2759

Izdaja voznih listkov za vse železniške proge po originalnih cenah. — Nasveti in pojasnila o potovanju v Belgijo—Francijo—Holandijo—Luksenburg in vse druge države. Potovanju v večjih skupinah znaten popust. Nasveti za romanja in družabna potovanja. Zastopstvo parobrodskih družb in večjih velesejmov.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL NADSTROPJE

Naša priloga v prvi številki je bila sprejeta z velikim zadovoljstvom. Vodstvo »Jugoslovanske tiskarne« se je potrudilo, da je delo izborno uspelo. Slika je bila priložena tudi nekaterim strokovnim listom v inozemstvu. — Nekaj izvodov 1. številke je še na razpolago in je možno še postreči novim naročnikom. Omenjamo na tem mestu, da je

Išče se

OSKRBNICA

vile v Kamniku. Starost od 40 let naprej. Po možnosti kuharica, ki je vajena gospodinjstva in dela na vrtu. Vila je zasedena le poleti. Najraje kakšna penzionirana kuharica ali bivša gospodinja v župniščih. Ponudbe na upravo lista pod št. 443.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

priporoča svojo bogato zalogo krasnih niklastih **stenskih križev**, kakor tudi namiznih, lepe raznovrsne dragocene **rožne vence**, nanizane na zlato in srebrno verižico zelo primerni za darila. Na razpolago so tudi **biseri rožni venci**, črni koksasti, leseni navadni in razni barvani za otroke. V zalogi so tudi vsi molitveniki.

Narh

V JUŽNO AMERIKO

z novimi, samo potnikom III. razreda namenjenimi parniki

MONTE CERVANTES - MONTE OLIVIA - MONTE SARMIENTO

Izvrstna preskrba potn. kov - Silajni parniki
Zgrajeno po svetovni vojni - Oceanski orjak

Cap Arcona 27.000 ton

Cap Polonio 21.000 ton

Nemška linija - Največja družba na tej progi
Potujte s

HAMBURG - JUŽNOAMERIŠKO PAROPLOVNO DRUŽBO

Vsa pojasnila daje brezplačno zastopstvo za Slovenijo, Ljubljana, Dunajska c. 31
Telefon št. 2759

slika delo umetnika Pietro Perugino, ki je bil učitelj slovečega Raffaela, († 1524, star 78 let). Marija, ki jo predočuje naša priloga (v 1. št.), je vzeta iz skupine »Marija z Detetom in s svetniki«. Izvirna umetnina je v galeriji slik v Florenci. Perugino se sploh odlikuje po presenetljivi nežnosti in milini, ki jo je znal vdahnuti zlasti v Marijin obraz.

ZAHVALE.

Neka žena se zahvaljuje Mariji na Rakovniku, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu P. za pomoč v hudi in dolgi bolezni, ko ni bilo že več upanja, da bi še mogla hoditi. — Amalija Kotnik iz Makol se zahv. sv. Antonu in † Slomšku za uslišano prošnjo — za zdravje pri živini. — Fr. in J. N. s Koroškega se zahv. Brezmadežni, sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu in Slomšku za zdravje hčerke. — J. P. iz V. se zahv. Mariji, sv. Tereziji D. J. in † Slomšku za uslišano prošnjo. — M. V. se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Tereziki za razčiščenje neprilik v službenih zadevah. — Mar. družbenka se zahv. presv. Srcu J., Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za hitro pomoč in ozdravljenje živine. — I. P. Cerknica, se zahv. Mariji Pom., sv. Mali Cvetki za ozdravljenje bolnega otroka. — Zahvaljuje se presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za večkratno uslišanje, Kati Kolarič. — Podpisan se zahvaljujem za večkrat uslišano prošnjo zlasti za čudežno rešitev v hudi stiski po priprošnji † škofa Slomska. K. in Alojz Kolarič. — Zvesta bralka »Bogoljuba« se zahv. Materi b. in sv. Mali Cvetki za rešitev v težki zadevi. — Janez Marjetič (Škocijan) se zahv. Materi b. na Zaplazu za čudovito rešitev iz smrtne nevarnosti in za pomoč v težki bolezni in v drugih č. zadevah. — P. B. se zahv. rožnovski Kraljici, sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje noge brez operacije. — S. W., uršulinka, se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za trojno ozdravljenje svojih sorodnic. — Val. Obrietan se zahv. sveti Luciji za ozdravljenje hude očesne bolezni. — A. T. se zahv. presv. Srcu Jez., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J., † Slomšku za izkazano milost v važni zadevi. — M. M., št. J. se najlepše zahv. Srcu Jezusovemu, Mariji Luški, sv. Mali Cvetki, † Slomšku in dušam v vicah za večkratno uslišanje.

PROŠNJE.

Neimenovana mati priporoča molitvi »Bogoljubovih« bravcev ter priprošnji Marijini in duš v vicah mladeniča za pravo pamet — N. M. priporoča Mariji, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in dušam v v. spreobrnjenje svoje sestre, zdravje v družini in druge svoje namene. — I. P. se priporoča Mariji Pom. in sv. Mali Cvetki za zdravje. — Neka oseba priporoča Materi božji in sv. Tereziji D. J. spreobrnjenje zavajenih deklet v J. na Primorskem. — Neka oseba iz Bosne se priporoča sv. Cirilu in Metodu ter sv. Antonu širjenje svete vere v Bosni. — A. M. v Kamnici daruje za kruh sv. Antona 20 Din v namen za zdravje pri živini. — A. R. se priporoča Mariji, sv. Mali Cvetki ter vsem svetnikom za zdravje in za premag. skušnjav, Sv. Duhu pa za razsvetljenje. — Mar. družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Ani in sv. M. Cvetki za zdravje in premagovanje, sv. Ceciliji za dar petja. — Zajdala Marija iz Iljaševca se priporoča † papežu Piju X., † škofu Frideriku Baraga, Langu, Slomšku, dalje Dod Bosku, Dominiku Savio, grofici Ledohovski, S. Benigni, Consol. Fereri in sv. Mali Cvetki, da bi po težki operaciji zopet zadobila ljubo zdravje. — Mati priporoča sina v molitev, da bi se odvadil kleti. — A. R. priporoča sv. Tereziji D. J. razne svoje namene. — K. G. priporoča Mariji Pomagaj na Br., sv. Srcu J., sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu, † Slomšku nevarno bolnega brata za ozdr., za pomoč — Oseba v Mariboru prosi Marijo, sv. Jožefa in sv. Malo Cvetko za pomoč v gmotnih stiskah. — Neka mati priporoča vsem dobrim naročnikom B. v molitev svoja dva sinova, ki sta med svetom izgubila vero.

ODGOVORI.

M. A.: Popraševanje za dobre knjige se vedno ponavlja. Brez dvoma bodo letniki »Bogoljuba« in »Glasnika« prav prišli, če jih podarite. Hvala in »Bog plačaj!« že vnaprej. — Knjiga »Bog med nami« je posla.

J. K.: Hvala Bogu, da je preteklost poravnana z dobro spovedjo in z zadostno pokoro. Samo na sebi ni ovire za nameravani korak, razen če bi nastalo kako »gledovanje«.

F. O. F. 47: Netešč smejo prejeti sv. obhajilo samo bolniki v smrtni nevarnosti. Bolniki pa, ki že mesec dni leže, ali na dan kaj malega vstanejo ter ni upanja, da bi kmalu okrevali, smejo po spovednikovem svetu prejeti sveto obhajilo enkrat ali dvakrat na teden, četudi prej užijejo kako zdravilo ali kako čisto ali redko jed. — V Vašem slučaju odločite mirna vest in zavest, s katero ste radi izrednosti časa, prilike in pozne ure tako naredili, kot ste opisali. Za ta slučaj ste torej lahko mirni. Prav pa je, da to poveste spovedniku.

A. P.: Teža, kar smo med odgovori omenjali o sv. Nikolaju, ni tako umevati, kakor da bi se morala otročičem, ki nič ne vprašajo, resnica razodeti in pojasniti. Če pa pridejo z vprašanjem in se ni mogoče nikakor izogniti, bi bilo pa treba (previdno in modro) resnico povedati, kajti laž ni nikoli dopustna — Toliko smo omenjali in to drži. Uredništvo: Vsem, ki ste priporočali naš list in ste ga širili z agitacijo, iskreni: Bog plačaj! Božična sveta maša je bila opravljena za Vas in za Vaše namene!

DOBRE KNJIGE.

Srečni bodimo!... To je naslov knjige, ki jo je napisal vneti in zgovorni župnik domžalski Franc Bernik. (Samozaložba.)

Da se je lotil dela za to knjigo, ga je — tako zatrjuje sam — nagnilo žalostno dejstvo, da je svet v zadnjih letih postal tako materialističen, odtujen Bogu, verskemu mišljenju in življenju. Brezverski tisk strašno deluje. Zato je potrebno, da se nudijo v preprosti obliki v okviru mičnih zgledov in resničnih dogodkov današnjih dni najvažnejše resnice o bivanju božjem, o neumrjčnosti človeške duše, o človeškem namenu, o večnosti i. dr. v skupni zvezi in v eni knjigi.

Ni dvoma, da bo lepa knjiga mnogo koristila in da jo bodo tudi duhovniki z uspehom rabili pri katehezi in v pridigi. — Kdorkoli je srečo izgubil, naj išče ključ do sreče v tej knjigi.

Odrešenje. Sedem govorov o Jezusovem trpljenju. — V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mih. Opekca, stolni kanonik in učitelj homiletike na vseučilišču v Ljubljani. 1929. Založila prodajalna K. T. D. (preje Ničman) v Ljubljani.

To je že 16. knjiga govorov našega odličnega pridigarja. Te govore je objavil na željo številnih poslušalcev, ki jim bo ustrezno, da jih bodo lahko še tiskane brali ter zopet in zopet gledali prizore iz blaženega trpljenja Gospodovega. »Naj jih verno premišlujejo le-ti in še mnogi drugi!«

Vrline Opekovič govorov so znane. Isto, kar smo zapisali že o drugih zvezkih, velja tudi o tej mali knjižici: Zlato jedro v izklesani besedi, v lepi slovenščini, v govorniški obliki. Vzemite in berite!

Sveta čistost — je naslov brošuri, ki jo je oskrbelo »Društvo slovenskih katehetov« v Ljubljani. 1928. — Ta knjižica je bila priporočena katehetom, vzgojiteljem, staršem že v zadnji številki »Bogoljuba« l. l. Cena samo 5 Din v prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. (Tiskarna ni mogla pravočasno natisa izvršiti, zato prvi naročniki niso takoj postreženi.)

Koledar Apostolstva molitve za februar 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Verska šola.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Katoliška cerkev v Armeniji.

Mesečni zavetnik: Sv. Ignacij Antiohijski (I.)

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
*1	Petek	Ign. š. m. (m. z.)	Ljubezen do Cerkve	Ljublj. franč.	Celje š. ss.
2	Sobota	Svečnica	Misijoni med pogani	Vrabc̃e	Petrovč̃e
*3	Nedelja	2. predp. Blaž	Posvetitev druŹin	Trboje	Žalec
4	Poned.	Veronika d.	Dobrodelnost	Begunje p. L.	GoŹovlje
5	Torek	Agata	Dobra vzgoja mladine	Kor. Bela	Teharje
6	Sreda	DoroŹeja d. m.	NedolŹnost in čistost	Sela p. Šum.	Grize
7	Četrtek	Romuald op.	Častilci presv. Srca	Koč. Reka	"
8	Petek	Janez Mata s.	Naši izobraŹenci	Hotedršica	"
9	Sobota	Ciril Al. c. uč.	Nameni sv. očeta	Mirna	"
10	Nedelja	3. p. Skolastika	Redovniki, redovnice	Ljublj. Licht.	S. Peter Ld.
11	Poned.	Lurška M. B.	Marijine druŹbe	Trstenik	Galicija
12	Torek	7. ustan. serv.	Dcm duhovnih vaj	Žabnica	Polzela
13	Sreda	† Pepelnica	Duh pokore v postu	Hotič	"
14	Četrtek	Valentin š. m.	Okoreli grešniki	Radovljica	Kozje
15	Petek	Favstin	Dolgoletni bolniki	Bela cerkev	"
16	Sobota	Julijana d. m	Narodni mir	Zallog	Sv. Peter Sv. g.
17	Nedelja	1. post. Donal	Naši drŹavniki	Zavratec	Sv. Peter Sv. g.
18	Poned.	Simeon š. m.	Širjenje dobrega tiska	Idrija	Podsreda
19	Torek	Julijan m.	Rusija in Mehika	Duplje	"
20	Sreda	Eleuterij š.	IzobraŹevalna druŹstva	Leše	Podčetrtek
21	Četrtek	Feliks	Zanemarjena mladina	Banjaloka	"
22	Petek	Stol s. Petra	Katoliška akcija	Št. Vid p. B.	Sv. Vid n. P.
23	Sobota	Peter Damijan	Duhovniški poklici	Kolovrat	"
24	Nedelja	2. p. Marija ap.	Naši misijoni v Indiji	Vavta Vas	Sv. Mar. p. P.
25	Poned.	Valburga d.	Delitev miloščine	Trnovo Kr.	Olimlje
26	Torek	Marjeta Kort.	Mir v druŹinah	Slap	Dobie
27	Sreda	Gabriel Ž. M. B.	Prava izbira stanu	Razdrto	Pilštanj
28	Četrtek	Roman op.	Ta mesec umrl̃i	Preloka	"

DOPISI.

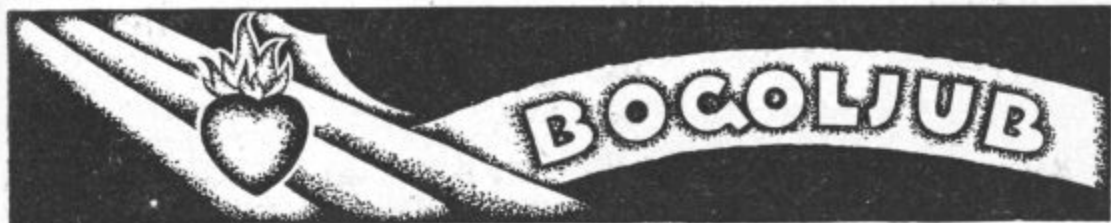
Bled. Dne 8. dec. m. l. je proslavila naša druŹba 30 letnico ustanovitve. Tiho smo praznovali jubilej, a prisrčno. Zob časa in krajevne razmere so pač močno razčistile naše vrste, pa nič ne de; kar nas je ostalo, smo prežete marijanskega duha in le Źelimo, da bi naš duh prešnil tudi druge, ki so tako potrebne Marijinega varstva! — Imele smo od 13. do 17. dec. duhovne vaje, ki jih je vodil P. Križostom Sekovanič. Namenjene so bile tudi drugim dekletom Źupnije. Udeležba je bila nad pričakovanje zadovoljiva. Daj Bog tudi uspeha! Vse pa: Po Mariji!

Jarenina. Na praznik BrezmadeŹne in na 30letnico smo se pripravljale v naši druŹbi s tridnevnic̃o. OkuŹeno ozračje naše dobe vpliva slabo tudi na Mar. druŹbe, zato je treba zresnitve in obnovitve. — Dobro časopisje je pri nas precej razširjeno, a še premalo. Naloga

odbora bo, da blagor druŹbe tudi v tem oziru pospešuje. Molitev, zgled, Źrtev, delo — to bodi geslo nas vseh! 26. nov. m. l. je šla po plačilo M. Ilerič, ki je bila članica Mar. dr. od početka. Njeno načelo je bilo: Mnogo moliti in delati, a malo govoriti.

Bloke. O naših skromnih zadevah — skromen dopis. Število članov naše fantovske kongregacije počasi napreduje. Ko bi bilo pri starših več umevanja in vneme za tako odlično cerkveno organizacijo, ki rešuje mladi svet, bi kongregacije pač še bolje in vse drugače uspevale. Pa je že tako, da dobra stvar naleti na oviro tu in tam. — Večkratno skupno obhajilo nas krepi in nam daje pogum, da vztrajamo. Dne 9. sept. smo imeli zlet k svetemu Urhu in priredili tam skupno poboŹnost. — Tekom leta so se odtrgale od našega Marijinega drevesa tri suhe vejice, pa bomo dobili namestilo v štirih kandidatih.

Drugi dopisi prihodnjič.

*Bled.**Možje k Sedežu Modrosti.*

*Gori pod čelom visokim,
gori pod čelom visokih planin
smeje oko se globoko:
Jezero Blejsko iz temnih modrin.
Zdravo, nikoli zaprto,
vedno čuječe slovensko oko:
Zenica tvoja je ótok,
cerkev z Marijo nebeško Gospo!*

*V tebi skrivnostno leskeče
divna lepota ponosnih vrhov,
v tebi natihem odmeva
davno veselje slovenskih domov.
V tvojih globinah počiva
slava slovenska z veliko močjo,
kar jo je sanjal Prešern
z Ajdovskim gradcem in z Vrbo vasjo.*

*Kakor trepalnice tihe
tvojih obrvi razmaknjeni breg,
senčijo temna drevesa,
vile med njimi bleste se kot sneg.
Kdor se veselo zamakne
v hvalnice tvojih valov in globin,
bliže mu svod je nebeški,
bliže svetovi so mu z visočin.*

*Salomon kralj je ob tronu
zbiral mogočne od daljne zemlje;
Ti si vladarje in kralje,
zrlo velike državne može.
Gori na tihem otoku
Sedež Modrosti postavljen je drag,
prag se nad pragom stopnjuje,
dokler ne stopiš na Materin prag.*

*Plavajte, čolni, po vodi,
plavajte, misli, v brezdanko skrivnost,
plavajte, prošnje boječe!
Nista rodila vas boj in bridkost?
Dobro ne bilo bi možu,
če bi nikoli ne našel nikjer
tiste Žené, pri kateri
kakor otrok bi potrkal na dver.*

*Veslo in žezlo, Devica,
jarem je grenek in breme težko;
daj nam modrosti, Marija:
jarem bo sladek in breme lahko!
Drugi na rame so naše
upanje svoje postavili, glej!
Videti vigred ne more
veje brez cvetja in debla brez vej.*

*Upi so rahli cvetovi,
šibke kot veje so naše roké;
bodi nam steber, Devica,
upanje stavljamo v tvoje srce.
Ako se deblo razmakne,
pasti bi moralo celo drevo;
ah! Zapuščeni bi bili,
ki jih je nam zapustilo nebo!*

*Iznad oboka ob zvonu
vrv se oglájena vije navzdól;
veže v skrivnostni ljubezni
prošnje ponižne in božji prestól.
Plavajo čolni po vodi,
plavajo duše v neskončno skrivnost;
plavajo spolnjene prošnje:
vodi jih Milost in večna Modrost.*

Silvin Sardenko.

Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih.

Dr. F. Jaklič.

Kdo bi mogel popisati srečo starčka Simeona in prerokinje Ane, ko sta se po dolgoletnem hrepenečem čakanju zazrla v obraz deteta Jezusa! Luč razodete vere, ki jima je svetila od mladih let, jima je razodela, da je ta otročiček hkrati Mesija in Sin božji.

Blagor tudi nam, če nam sveti luč sv. vere! Kako neizmeren zaklad so nam oskrbeli in zapustili naši starši in naši dedje, ko so nam ohranili katoliško versko prepričanje! V najtežjih časih jim je Bog poslal može, ki so branili in utrjevali katoličanstvo med Slovenci.

V 16. stoletju je odpadla severna Evropa od enotnosti katoliške resnice in Cerkve ter prešla v protestantizem, ki je kmalu zavladal tudi v Severni Ameriki. Dandanes šteje 230 milijonov privržencev, kar je v primeri s 340 milijoni katoličanov in s 130 milijoni pravoslavnih naravnost ogromno število. V naslednjih vrstah se ozrimo nekoliko na protestantovsko misijonstvo. Naj nam ljubezen, s katero negujejo skromne drobce, ki so jih rešili od pravega božjega razodetja, in pa navdušenje, s katerim skušajo navzlic svoji notranji razcepljenosti to zapuščino priobčiti tudi nekrščanskim ljudstvom, poveča spoštovanje in požrtvovalno zvestobo do katoliške pravovernosti, v kateri smo bili rojeni in vzgojeni. Ob njihovi senci naj naša svetloba še tem bolj zablesti.

*

Protestantovski misijoni še od daleč niso tako stari kot so katoliški, šele v zadnjem stoletju so zaživel, in sicer predvsem spričo političnega razmaha anglosaškega plemena (Angležev in Američanov), ki je poglavitni nosilec in širitelj protestantizma. Ko pa se je enkrat začelo njihovo misijonstvo, so kot najboljši organizatorji sveta brž doznali, da morajo ustanoviti neko osrednje vodstvo misijonstva, kot so ga pri katoličanih videli v njih Propagandi, in pa da morajo v misijonih nastopati enotno (— čeravno so doma razcepljeni na nešteto ločin, ki se niti v osnovnih verskih resnicah ne ujemajo več —), saj jih je le preveč v živo zadeval očitek nekrščanskih narodov: »Kako naj vam verjamemo, ko se še sami ne morete zediniti v enotnosti resni-

ce?« In tako dobro so oboje izpeljali, da je po l. 1900. protestantizem z mladostnim navdušenjem in z rastočo strastjo začel svoj osvojevalni pohod nad nekrščanski svet.

L. 1911. so sklicali v škotsko prestolico Edinburg svoj prvi »vesoljni zbor«. Nič manj ko 1200 zastopnikov je dospelo iz protestantovskih in misijonskih dežel ter so pod vodstvom velenadarjega amer. organizatorja dr. Johna Motta pretresavali misijonska vprašanja, katera so njihovi strokovnjaki že par let poprej proučevali v posebnih odsekih. Ta pestra mešanica najrazličnejših protestantskih ločin je postavila sledeči načeli: 1. Družji naj nas zvestoba do Kristusa in do evangelija. Ker pa so posamezne njihove skupine to »zvestobo« le preveč različno pojmovali, zato so hkrati naročili, da naj misijonarji ne poudarjajo predvsem verskih resnic, ampak 2. le bolj dobrodela, vzgojna in prosvetna načela krščanstva. To se pa z drugimi besedami reče: Spričo rastočih dvomov, v katere jih je nujno zavedel protestantizem, — premnogi niti Jezusovega božanstva ne priznavajo več —, hočejo obrniti pozornost le bolj na tostransko blagostanje, za katero so jim Jezusova pravna načela najlepša smernica.

Po tej edinburški mednarodni misijonski skupščini se je misijonstvo protestantizma res še bolj poživilo. Nastalo je nebroj misijonskih družb in društev. Dijaštvo in drugo mladino so tako navdušili, da se iz njih vrst tisoči pridružujejo misijonarjem. Ustanavljajo misijonske knjižnice, ki jih zalagajo najboljši strokovnjaki s priročnimi knjigami. Zastopniki posameznih protestantskih ločin in dežel se neprestano obiskujejo in potujejo po svetovni vojni v dežele nevernikov, kjer pa že itak proučujejo odlični strokovnjaki svojstvenosti ljudstev in njihovih dosedanjih ver, da še tem laglje potem misijonarji pravilno začno s svojim delom. Natančno imajo v vidiku vse vlade ter se trudijo za njihovo naklonjenost, celo v Društvu narodov imajo obilo prijateljev. Ko so opazili versko nepoučenost in brezbriznost južnoameriških katoličanov, so razpredli med njimi živahno delovanje za prestop in res, žal, dobro uspevajo. Uvideli so, da je islam po vojni izgubil osrednje vodstvo Carigrada,

zato se dogovarjajo z muslimani, kako bi se dalo najti izhodišče za širjenje protestantizma med njimi. Celo na Jude niso pozabili. Najbolj zmožni in izobraženi protestantje vseh narodnosti in barv proučujejo hkrati ista velika skupna vprašanja.

V 15 letih je število protestantskega in misijonskega osebja narastlo od 117.243 na 180.923. Ta številka nam bo vse bolj jasna, če pomislimo, da imamo katoličani kljub stoletja staremu misijonstvu le 121.752 oseb po deželah nevernikov. Protestantski bogataši, zlasti pa Američani, določajo v svojih oporokah na milijone dolarjev za misijonstvo, — kljub temu, da tu in tam slikamo Američane kot nedostojne sebičneže in materialiste. Vsa protestantovska vseučilišča nudijo akademikom strokovno misijonsko izobrazbo; izvrstno jih znajo privabiti v svoje bogato opremljene klube in gostišča. Najodličnejše gospe si štejejo v čast, da morejo v zdraviliščih in letoviščih prirejati misijonske dneve.

L. 1922. so ustanovili protestantje v Lake Mahonc blizu Newyorka »Mednarodni misijonski svet«, kateri je postal vrhovni voditelj vsega njihovega misijonstva. Na njegovo pobudo so se oprijeli zlasti šolstva. V Ameriki se v šoli ne počuje verouk, zato so stopili v stik z nedeljsko šolo in so jo mednarodno preoblikovali. Izdali so nešteto misijonskih učbenikov, zemljevidov in slik, da ima vsakdo že od mladih let pozornost obrnjeno na misijone.

L. 1925. se je sešlo v Washingtonu 3480 odposlancev vseh protestantskih večjih misijonskih družb in zvez; celo prejšnji predsednik Coolidge je imel govor. Objavili so vodilne smernice, ki kažejo, za kakšna načela se zavzemajo. Najznačilnejše smernice so:

1. Dokler tako zvani krščanski narodi v svojem socialnem, industrijskem in mednarodnem življenju ne živijo po krščansko, ne morejo pričakovati, da bi vzhodni narodi više cenili krščanstvo kot pa svoje stare vere. (Kako res je to!)

2. Vzhodni Azijat neče krščanstva, ki je pomešano z evropstvom, ampak hoče samo jedro vere.

3. Misijonar naj gre kot kristjan k tujim narodom, ne pa kot prenapetež za neko določeno cerkveno obliko ali kot nositelj višje izobrazbe.

4. Izobrazbo misijonarja je treba urediti času primerno, da dobro pozna ovire, ki nasprotujejo njegovemu delu.

Druga in tretja točka sta vereni odsvit sedanjega žalostnega verskega stanja protestantov: božje razodetje jim sproti gine in kopni, krčevito se oprijemljejo nekih »osnovnih« verskih resnic, pa vseeno neizbežno hitijo proti popolnemu zanikanju vsega nadnaravnega in od Boga razodetega.

V l. 1928. so priredili protestantje na veliki teden od 24. marca do 8. aprila zopet velevažen mednarodni zbor v Jeruzalemu na Oljski gori. Nič manj ko 51 narodov, belopoltih in barvanih, je bilo zastopanih. Izbrali so si sveto mesto in sveti čas, da so se še tem lažje vživeli v zavest, da morajo biti Jezusovi učenci. Stanovali so pomešano vse narodnosti, da so še tem lažje poudarili, da jih tesno spaja Kristus in njegov evangelij. Pregledali so dosedanje misijonsko delo in se dogovarjali in navduševali za bodočnost. Z veseljem so ugotovili, da imajo v misijonskih deželah že 50.000 šol, v katere hodi dva milijona mladine. V dveh letih so razdelili nad deset milijonov izvodov sv. pisma. Nekaj knjig in listov so izdali.

Vodilni in poslovni ustroj protestantovskih misijonov je torej prvovrsten, njih navdušenost in požrtvovalnost sta ogromni. Številčno tudi hitro napredujejo. Toda velik del uspehov gre na strašansko, nepopravljivo škodo prave Kristusove vere. Med protestanti namreč vedno bolj gine stara pravovernost; le majhen del tega, kar je Luter ali Kalvin ali Henrik VIII. še priznal kot božje razodetje, jim je še sveto in nedotakljivo. Kristusovo božanstvo, deviško materinstvo Marijino, Kristusovo zadostilno trpljenje in njegovo vstajenje v telesu, čudeži stare in nove zaveze, osebnost in delo Svetega Duha in navdihnjenje sv. pisma: v to večina več ne verjame; če pa rabijo te izraze, pod njimi vse kaj drugega umevajo. Dve tretjini protestantovskih Američanov in Angležev sploh ni več cerkveno organiziranih, nad polovica ameriških protestantov, to je nad 50 milijonov, priznava od vsega krščanstva le še medlega »duha Kristusovega«, niti osrednja resnica o presv. Trojici jim ni več sveta. V tostransko življenje imajo obrnjene oči. Bogastvo in politična moč Američanov in Angležev, njih delavnost, velikopoteznost in organizatorični talent, njih resnobno teženje po iztreznjenju, nadvlada njih jezika na svetovnem trgu, — vse to odločuje pri protestantovskem misijonstvu, kateremu dajeta ravno ti dve državi dve tretjini vsega osebja. Doma so dosegli

veliko blagostanje, zdaj hočejo po misijonstvu dvigati še druge narode. Poudarjajo ljubezen do bližnjega in dobrotelost, borijo se za treznost in čistost, ženam in otrokom hočejo olajšati delo, zastopajo pravice delavstva, proslavljajo značajnost. Nauk o božjem kraljestvu jim je v resnici le še nauk o socialni pravici in ljubezni, le da bi jo radi oprli na Kristusa kot vzorčloveka. Ne služijo torej oni Kristusu, ampak Kristus naj služi njim, njihovemu prosvetnemu teženju. V njihovih misijonih so pravi duhovni pastirji oznanjevalci božjega nauka v veliki manjšini, nad 80 odstotkov vsega misijonskega osebja sestoji iz profesorjev in zdravnikov, učiteljic in bolničark, knjigarnarjev in tiskarjev, upravnikov in drugih svetnih poklicev. Zato se sploh ne more več določiti meja med misijonskim in med čisto prosvetnim delom.

In že se čujejo glasovi, nad katerimi se celo konservativni protestantje zgražajo: da je treba pustiti tudi nekrščanskim veram njih »verske vrednote«; da naj Azijci ali pa Afričani le ostanejo pri svoji stari veri, samo prekvasiti jo morajo z »duhom krščanstva«; da je »kristijan« prav za prav že vsak, tudi še tako brezveren človek, ako le priznava in v dejanju izvaja nekoliko Kristusovih nravnih načel. Kam vodi protestantizem! Neizprosen rušilec je.

Novo, pa zato še tem bolj strašno in usodno poganstvo nastopa svoj pohod čez zemeljski krog, in sicer roko v roki z modernim protestantizmom. Za nadnaravne resnice in vrednote ter za onostranstvo to moderno brezverstvo sploh nima nikakega

smisla; kdor mu torej enkrat zapade, je izgubljen, ker na kaj naj zunanji nauk ali pa notranja milost sploh še navežeta?

*

Iz globine duše se nam mora ob teh žalostnih vidikih iztrgati vzklik apostola Petra do Kristusa Boga: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji.« Ob rastočem modernem brezverstvu naj bo naš svetovni nazor izražen v slovesni izjavi apostolskega prvaka do božjega Učenika: »Ti si Kristus, sin živega Boga.« Da, mi vemo, da je Jezus Kristus pravi Bog, zato nam je sleherni Jezusova beseda božja beseda, zato pa tudi gorje onemu, kdor bi se drznil zanikati ali prezirati le en stavek iz božjega razodetja! Kot grom nam doni Kristusov klic: »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.« V božjem razodetju ni nič morebitnega, tu ima vse božjo veljavo. Polnega krščanstva hočemo, kot ga uči edina sveta katoliška Cerkev, ki je skrivnostno telo Kristusovo. Hočemo ga doma in v misijonih.

In še ena misel nam vstane pri tem: Kako blizu so nam prav za prav pravoslavni bratje, ki se tako zvesto držijo verskega izročila! Da bi se že skoro premostila vrzel do njih in da bi se v skupni veri in pod skupnim vodstvom cerkve otvorila nova doba misijonstva!

V prisrčni, vroči molitvi naj izzvenijo naša misijonska razmišljanja.

Studenci milosti.

(Celoten odlomek o zakramentih.)

Dr. Jakob Žagar. (Konec.)

Vsa lepota čistega in večno zvestega katoliškega zakona se kaže iz cerkvenega obreda.

Ženin in nevesta sta se pripravljala z molitvijo na sveto zvezo in nazadnje sta si očistila svojo vest v življenski sv. spovedi. Ko prideta s svati v cerkev, ju nagovori mašnik:

»Vidva, ljubi ženin in nevesta, stojita pred božjim oltarjem, da bi vpričo krščanske družbe sv. zakrament zakona sprejela. Ta zakrament je pa, kakor govori apostol, velika skrivnost v Kristusu in v Cerkvi, in zakon je skrivnostipolna podoba zveze, ki

je med Kristusom in Cerkvijo. Ker tedaj ta imenitni in sveti stan nastopita, vzmeta nase dolžnost, ti popolni podobi po moči enaka postati. — Kakor se je neskončno popolni Odrešenik s svojo Cerkvijo zedinil in nikoli več od nje ne odstopi, prav tako združuje vaju danes tudi sam božji Ženin z nerazvezljivo zavezo. — Vidita tedaj, kako imenitna je za vaju ta ura in kako svete dolžnosti nase vzameta. Torej skrbno varujta, da ne bosta svetosti zakona z nespodobnim življenjem oskrnila. — Ne mislita, da sta že vse storila, ako oba skupaj po moči svojo časno srečo

iščeta; še kaj veliko bolj važnega je vama storiti, namreč za vaju obeh večno srečo skrbeti. Torej se morata toliko bolj prizadevati, da drug drugega boljšata in k svetosti napeljujeta, in tudi ne le sama sebe, ampak tudi vso svojo hišo zveličata. — Tudi ne mislita, da bo vajino življenje ven in ven brez trpljenja in veselo. Modri Oče nas včasih z nadlogami obišče, da nas poskusi. Ne bodita torej prevzetna v sreči, pa tudi ne potrta v nesreči. Veselje in žalost skupaj uživajta. — Ako vama Bog otrok da, mislita, da so božji dar, od katerega bosta morala enkrat odgovor dati. Skrbita za njih telo, skrbita pa veliko bolj za njih neumrjočo dušo, zakaj duša je imenitnejša, kakor telo. Izredita jih torej po sveti veri Jezusa Kristusa. Učita jih, da bodo pokorni božjim zapovedim, pa bodo tudi vama pokorni. Združujta ljubezen z oostrostjo in molita zanje. — Ohranita sploh Jezusovo vero kakor najdražji zaklad. Ne pozabita nikoli današnjega dne; spomnita se vselej obljube, ki jo danes storita Bogu. Tako ne bosta nikoli od Boga zapuščena; čez veliko let se bosta še tako ljubila, kakor se danes ljubita, in vekomaj bosta blagorovala to uro, v kateri bosta sklenjena z zavezo svetega zakona.»

Nato se mašnik obrne od ženina in ga vpraša: »Ako hočeš to tukaj pričujočo nevesto (ime) za svojo pravo ženo vzeti po postavi naše svete matere, katoliške Cerkve, reci: da.« Ko podasta oba pritrilne izjave, je zakon sklenjen. — Do smrti nerazdružljiva zveza je to. Jezus je učil: »Kar je Bog združil, naj človek ne loči.« In ko so ga apostoli v hiši o tem zopet vprašali, je rekel: »Kdorkoli se od svoje žene loči in se oženi z drugo, prešustvuje; in ako se žena, ki se je ločila od svojega moža, omoži z drugim, prešustvuje. Civilne

poroke in civilne razporoke torej ni. In če bi bila kje, je le navod k prešustvu.

Dovoljena pa je vsled nevdružljivih razmer ločitev od skupnega življenja, dočim ostane sveti zakon še veljaven do smrti enega zakonskega sodruža.

Zakon je sklenjen. Da pa se še bolj nazorno pokaže učinek tega zakramenta, slede še nekateri obredi:

Ženin in nevesta si podasta roke, kar pomeni, »da bosta tako dolgo skupaj ostala, dokler ju ne bo smrt ločila«.

Njiju roke ovije mašnik s štolo in ju blagoslovi, kar še bolj okrepjeno pomeni nerazdružljivo zakonsko zvezo do smrti.

Drug drugemu si natakneta blagoslovljena zakonska prstana, kar hoče reči, da bo njuna zveza kot nerazdružljiv obroč verige, ki ju bo v zakonski zvestobi sklepal do smrti.

In še k oltarju obrnjen mašnik prosí: »Utrdi, Gospod, kar si storil v nas. Ozri se, prosimo, na ta svoja služabnika in stoj milostno ob strani uredbi, po kateri si odločil porast človeškega rodu, da se bosta s tvojo pomočjo ohranila, ki sta se po tvoji oblasti združila. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

Še enkrat ju molče blagoslovi, najprej moža, potem ženo in še vse okoli stoječe. To spominja na častitljiv blagoslov očakov, ki so blagoslavljali zakonske zveze svojih sinov.

Neizmerno lep je deviški stan. Kot beli kelih lilij dehte deviška srca le za Boga. A čisto zakonstvo se ne razločuje dosti od njega. Tudi pred njim vedno trepetta misel na Gospoda in še bolj jih dosega rdeči plamen iz Gospodovega žrtvenika.

Pota Judeževa.

Franc Koretič.

Velika žaloigra daritve Gospodove na Kalvariji je bila končana. Telo Jezusovo je že počivalo v grobu, zastraženem z vojaki in zapečatenem z državnim pečatom. Solnce, ki je ob smrti svojega Stvarnika za tri ure izgubilo svetlobo, je že zašlo. Po ulicah jeruzalemskih, kjer je bilo ta dan tako živahno vrvenje in beganje, je postalo mirno.

Vse že počiva, le eden ta večer ne more najti pokoja. Vleže se, pa takoj zo-

pet skoči pokoncu; skriti se hoče, pa neka nevidna sila ga vleče na prosto. Temno je okrog njega, pa tudi njegovo dušo objema črna tema... Ves preplašen beži po ulicah nesrečnega mesta... hiti v dolino Jozafat, čez potok Cedron. Pogled mu uide na Oljsko goro. Krvavordeče mu postane pred očmi... Po ušesih mu zvenijo besede neskončne ljubezni, pa tudi nepovedljive žalosti: »Priatelj, čemu si prišel?« (Mt 26, 50.) — Bolje bi bilo »tistemu

človeku, če bi se ne bil rodil...» (Mt 26, 24.) Še vedno sliši žvižganje drobnih šibic in usnjatih bičev in udarce kladiva, ki zabija žreblje v roke, ki so ga blagoslavljalje. Grozno ga tišči v prsih, ne pusti mu dihati, najraje bi se vrnil in zaklical: »Pustite ga! Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri!« Toda ne! Ne more več! — Krčevito drži v roki vrv, jo ovije okrog veje, ki ga tako zapeljivo vabi, jo zadrigne okrog vratu, še enkrat strašno zakolne... veselja pa zavriska pekel nad prvo žrtvijo, poroščeno s krvjo Sina božjega. Apostol Judež si je v obupu končal življenje. —

Judež-samomorilec! Koliko takih nesrečnih Judežev je že šlo po isti poti obupa večnemu pogubljenju nasproti! Z neverjetno naglico se množi posebno v zadnjem času število onih, ki si sami končajo življenje. Vzemite samo v roke dnevno časopisje in berite! Ali niso v njih samomori že skoraj stalna rubrika? Ali se ne širijo po mestih in tudi po deželi kakor kuga, ki ne prizanaša nikomur; niti otrokom ne, ki sedijo v šolskih klopih in komaj vedo, kaj je dobro in kaj je zlo, niti starim ljudem, ki stojijo z eno nogo že itak v grobu, ne revežem po barakah, ne bogatašem po razkošnih palačah?

In kaj jih žene k temu nesrečnemu dejanju? Ta vidi, da se kupičijo nanj nesreče, težke kot gora. Izogniti se jim ne more. Vere, ki gore prestavlja, nima več; gre in si konča življenje. — Na drugem gloda neozdravljiva bolezen, kakor gloda črv ob koreninah krepkega drevesa, da se drevo posuši. »Da bo prej konec!« si misli in seže po moralnem orožju. — Zopet drugega zapelje napačna zavest svetnega ponosa in čast. Nemožeče se mu zdi prenašati tako sramoto pred svetom, zato raje odide s sveta. — Ta je že od prve mladosti užival vse grešne naslade, prenasitil se je, življenje nima zanj nobene vabljalnosti več, zato vzame v roke še zadnji kozarec, napolnjen s strupom in ga izpije do dna. — Tu je upornost proti staršem, tam strah pred kaznjivo; tu bojazljivost, tam predrznost.

Ubogi ljudje, kam hočejo? Iz nesreče bi radi prišli, pa se vržejo v večno pogubljenje. Revščine, ki jih tare nekaj let, bi se radi iznebili, pa gredo v revščino in bedo brez konca. Radi bi ušli sramoti, pa kam beže? V večno sramoto. Iz ljubezni hočejo umreti, smrt naj jih združi. In res! Ogenj pekla jih bo držal v objemu na veke. Kazni in svetni pravici bi se radi izognili. Ali pa se bodo izognili živemu

Bogu? Pred njega gredo, ne da bi jih bil poklical. »Strašno pa je pasti v roke živega Boga!« (Bebr 10, 31.) Ali naj se tolažijo z božjim usmiljenjem? Samo tisti se lahko nanj zanaša, ki izpolnjuje voljo božjo. Volja božja pa je: Ne ubijaj!

Toda, ali ni bolje umreti, kot pa živeti bedno, brezupno življenje? Ali je sploh vredno, da živimo? Ali ni življenje za človeka le zlo, le breme, le prevara? Saj zdi se tako... Kaj pač ima človek od vsega dela, s katerim se trudi pod solncem? Z jokom pride na svet in s solzo v očesu zopet odhaja s sveta. In ta jok, ali ni nekako prerokovanje tega, kar čaka človeka v življenju? Res, bedno in žalostno je življenje. Pa zakaj? Ker se je ločilo od pravega življenja. Šele takrat, ko so se naši prvi starši poslovili od Boga, je porosil čelo s potnimi kapljami in nansul na pot kamenje in po zemlji nasejal trnje in osat.

Pa kljub temu mora biti življenje človekovo nekaj posebno dragocenega, da drži Bog sam nad njim svojo roko in ga čuva. Kakor z mogočnim obzidjem ga je zavaroval, ko je govoril na Sinajski gori: »Ne ubijaj!« (7 Moz 20, 13.) Izredna dobrot mora biti življenje, če se Bog sam tako zelo zavzema zanj. Vzrok temu je povedal Bog, ko je govoril Noetu po vesoljnem potopu: »Po podobi božji je človek ustvarjen« (1. Moz 9, 6.) Bog je dal človeku v življenje nekaj svojega, nekaj božjega, nekaj nebeškega. Kdor torej dvigne svojo roko proti sebi, jo dvigne proti onemu, ki mu je podaril življenje. Kdor se pregreši nad svojim življenjem, se pregreši nad lastnino božjo. — Pa še več! V to naravno življenje je prišlo tudi nadnaravno življenje, tisto, ki preмага tudi smrt. Božji Zveličar je dejal: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje« (Jan 11, 25). Tako so sedaj dnevi zemskega življenja dnevi milosti in čas priprave na večno življenje. In to je tisto, kar dela naše življenje tako dragoceno. Gorje tistemu, ki si dneve milosti in pripravé prostovoljno prikrajša!

Gorje pa tudi človeški družbi, če življenje ljudem ne bo več sveto, če se bodo samomori kar naprej ponavljali! Javnost sliši in bere o njih, pa se za vse to prav nič ne zmeni. Ali ne pove to dovolj, kako globoko je padla v naših dneh pravna zavest? Zdi se, da se vračajo razmere, ki so zapečatile usodo starega Rima. In vzrok temu je, kot nekoč pri Rimljanih: grešna

uživanjaželjnost in potem hitra prenasičenost življenja, strah pred vsakim trpljenjem. Strupena korenina, iz katere vse to poganja, pa je odpad od vere in verska brezbriznost. Povsod je tako: kjer gre vera navzdol, tam izgublja tudi življenje svojo vrednost. Čisto naravno. Za vernega kristjana je življenje največja časna dobrotta božja, ki naj enkrat preide v večno življenje in srečo; za onega, ki nima vere, pa je življenje samo sredstvo, da uživa. Če nima kaj, ali če ne more več uživati, življenje nima zanj več pomena, zato ga vrže od sebe kakor vrže otrok od sebe orehovo lupino, ko je enkrat izluščil iz nje sladko jedro. Zato vidimo v časih, ko

je vera trdna in živa, mučence; v časih nevere pa moritev in samomorilce.

»Gospod, reši nas, potapljamo se!« (Mt 8, 25) so klicali apostoli pri viharju vožnji po Genezareškem jezeru. Če kdaj, je posebno v sedanjih dneh potrebno, da vsi, ki hočejo hoditi s Kristusom, dvignejo k njemu roke in ga prosijo, naj se usmili ubogega človeštva, ki se že utaplja, in ga reši. Če se Kristus kmalu ne zbudi in če ne bomo kmalu začeli s pomočjo milosti božje obnavljati v sebi duha krščanstva, se bo še nekatera ladja razbila ob skalah mogočne zapovedi: Ne ubijaj!, bo še nekateri odšel po poti Judeževi v onostransko življenje!

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Francè Debevec.

(Konec.)

Kaj je naše življenje? Vsota morečih skrbi, neutešenega hrepenenja, strtih nad in bridkih razočaranj; trnjevo drevo, ki le tuintam nosi kakšen cvet in sad.

Resnica je: Ko bi ne bilo Boga in posmrtnosti, bi ne mogli vselej imeti veselja do življenja; toliko, da bi dorastli ter videli in precenili dogodke v nas in okoli nas, pa bi morali reči: Ali sem res samo zato na svetu, da doživljam razočaranja na vseh koncih in krajih, da gledam trpljenje vsepovsod, da vidim javno in prikrito sovraštvo, zavist, zlobo, da sodelujem v žalostni tekmi za denar in druge posvetne dobrine?

Bože mili, kako je svet brez tebe žalosten, pust, brez vrednosti!

Pa boš porekel: Če vse to pomislim, moram pač priznati, da je res vse tako. Toda kaj nam preostane drugega? Ali naj morda gremo vsi v samostan?

Ne, ni vprav potrebno, da postanemo menihi. Nismo vsi poklicani za to. Za vsakega človeka vsevedni Bog dobro ve; slehernemu izmed nas je začrtal gotovo pot in odredil jasno smer in cilj, ki naj bi ga dosegel po lastnem preudarku, lastni svobodni odločitvi.

O, zavedajmo se vsega tega in ostanimo verni Njemu, ki smo mu tako mili in dragi, da njegove ljubezni in dobrote ne zmore nobeno človeško srce.

Vse naše življenje z vsem njegovim trnjem in cvetjem, žalostjo in veseljem, dobroto in zlobo ima le eno vrednost: ono, ki jo meri in določa tehtnica posmrtnosti. Božja volja in želja uravnava naša pota tako, da jim skuša dati edino pravo smer v srečno večnost po telesni smrti. Vsak naš korak in dogodek je v božjem računu postavka zase, ki rodi določene, našim očem nevidne posledice in ki nas bo prej ali slej poklicala na odgovornost.

Zavedajmo se, da vse na svetu natančno vodi božja previdnost. Imamo pač svobodno voljo, da se v posameznem slučaju lahko odločimo tako ali drugače, toda končno besedo ima vedno le vsevedni Bog.

Če vse to pomislimo, smemo biti mirni in pokojni. Dolžnost imamo, da izpolnjujemo božje postave, da sledimo dobrim notranjim nagibom; kar se pa sicer dogaja z nami in okoli nas, pa naj bo še tako hudo in težko: znajmo, da je povsod in vsekdar božja roka vmes. Pride čas, ko se bo vse dobro in prav izteklo; Notranji viharji bodo utihnili, žalost bo prešla v veselje.

Za vse to pa je potrebno le eno: Prosimo, trkajmo na nebeška vrata, zaupajmo in ljubimo Njega, ki je sam največja ljubezen.

»Prijateljstvo je le takrat pravo, če je ti, o Gospod, skleneš.« (Iz molitve sv. Avguščina.)

Življenje brez dela je kakor okvir brez podobe. (Weber.)

Dva bisera.

Andr. Orehek.

(Konec.)

II.

Popoldne po novem letu je Kodrmanov Jernej snažil sadno drevje na domačem vrtu, ko se mu približa moravški gospod kaplan Vinko.

»Ne bo še pomladi, Janez, prezgodaj si začel.«

»Dober dan, gospod. Čisto spomladansko je. Ni me strpelo v hiši. Tudi vam je vroče.«

»Toplo je, in hitro sem hodil. Kaj ne bi, ko je pri vas toliko novega. Veš, Janez, naravnost bom govoril. Kar ste napravili z Jožetom, presega vse meje. To ni bilo ne lepo in ne po fantovsko. To je sirovost in sramota!«

Janez nameri v gospoda tako otožen, očitajoč pogled, da je bilo temu takoj žal trde besede.

»Nikar ne recite, gospod, kar ste napravili, ker smo drugi za to hudobijo zvedeli šele včeraj popoldne. To je Žefovo delo, in Žefa poznate. Ali kako lepo se je vse razvozlalo! Jančarjevemu Francetu, ki je bil z Žefom, se je Jože takoj po dejanju zasmilil. Zdirjal je domov in mu v zapeček na Gorici prinesel svojo boljšo obleko in suho perilo. Tete so mu kajpada napravile hudo pridigo; ko pa je prosil odpuščanja, je bil Jože takoj ves mehak, in zdaj sta desetkrat bolj prijatelja kakor sta bila poprej. Slišim, da je France Jožetu že napol oblubil, da se zapiše v Marijino družbo. Na vasi je sama zadovoljnost in smeh. Jože je zelo dober fant. Orožniki so pozabljeni. Žef je zginitil iz vasi. Sram ga je. Pravijo, da pojde v Zagorje k rudarjem.«

»Hvala Bogu, same dobre novice. Kaj boš pa ti napravil, Janez? Povej mi po pravici, ali boš kdaj naš ali ne boš?«

»Kaj bom napravil? Tukaj je moja roka, gospod Vinko! Bodite prepričani, da ne pridem sam.«

Kdo bi mogel ponudeno desnico prsrčneje stisniti kakor gospod Vinko, ki je ves gorel, da spravi pod Marijino okrilje vse, kar je količkaj poštenega med fanti, prepričan, da more Marijina misel uspevati le, če je v družbi velika večina vseh fantov župnije. »Prikrnica je padla, Prikrnica je Marijina, hvala Tebi, sveta Mati!« je šepetal mladi gospod, ko je od Kodrmanovih čez vrtove hitel k Tinčkovim. »In to je zasluža tudi tvojega mučeništva, dobri moj

Jože! Vsakdo bi ne ravnal tako. Ti ravnaš, ker si čisto zlato. Izprosi nam, Marija, mnogo takega zlata!«

Pri Tinčkovih je bila vsa hiša en sam radosten smeh. Jožetove sestre so na vso sapo pripovedovale, kako dobro se je brattec na Mileževem travniku naučil plavati. Ko pa je gospod Vinko povedal, da je Kodrmanov ravnokar vstopil v Marijino družbo, skoči Jože iz zapečka, zgrabi gospodovo roko in zapleše okoli njega, da se je njegova mamica vsa blažena začela križati nad toliko drznostjo njegovo.

»Seja mora biti, vaška seja, to so velike reči!« kliče gospod kaplan. »Pojdiva k Lojzetu, Jože! Spotoma povabiva še druge tri naše in Kodrmanovega Janeza.«

Resnobno kakor rimski patriciji, ko so odločali o vojni in miru, so sedeli fantje okoli Grmove javorjeve mize, sredi med njimi vedno dobrovoljni gospod Vinko.

»Fantje, naš novi tovariš Janez je ravnokar prijavil za vstop v Marijino družbo devet drugih iz Prikrnice.«

»Bog jih živi!« kličejo vsi.

»Preglejmo dogodke zadnjih dni. Jože je bil na vasi zahrbtno napaden. To ni bilo po fantovsko, fant se ne skriva za plot. Znano je zdaj, da sta to storila Beštrov Žef in Jančarjev Tone. Tone je tudi med tistimi, ki so se prijavili za sprejem. Ali naj ga sprejmemo ali ne? Jaz sem za to, da ga ne sprejmemo.«

»Zapeljan je bil po Žefu,« plane iz Jožeta. »Žal mu je, sam mi je rekel. Moramo ga sprejeti. Tak dober fant!«

»Glasujmo!«

Razen gospodovega so vsi glasovi za sprejem.

»Sprejeto.« — Malo je manjkalo, da ni Jože gospodu korenčka nastrgal, pa ustrašil se je misli in se le poredno nasmehnil.

»Dalje! Vsi veste, da je Jože ta napad ovadil orožnikom.«

»Oh, molčite no, lepo vas prosim,« dahne bolestno obtoženec.

Neusmiljeni gospod pa nadaljuje:

»Tudi to ni bilo lepo, ni bilo po fantovsko. Fant ni nikoli ovaduh svojih tovarišev. Fantje moramo skupaj držati. Orožnik naj nima med nami ničesar iskati. Da se izravnavajo nesoglasja in poravnajo krivice, za to je odbor Marijine družbe, ki si ga fantje sami izvolite. Po sodnijah se koti

le sovraštvo, krivo pričevanje in krivo priseganje. Strašna je smrt krivoprisežnikova. Predlagam, da Jožetu izrečemo grajo in ukor.«

Jože za hip pobledi, nato pa se dobra duša spusti v smeh.

»Imenitno! Tudi jaz sem za to. Ta predlog bo soglasno sprejet.«

»Gospod«, pripomni mirno Janez, »Jože tisto ovadbo tako iskreno obžaluje, da se mi zdi vaš predlog skoraj krut. Ni bilo prav, kar je storil, a bilo je v naglici in prvi jezi in tudi ne z namenom, da fante spravi pred sodišče. Silvester mi je povedal, da je Jože sam prosil zanje. Dovolite, gospod, da ne glasujemo o tem predlogu.«

»Janez, kako si ti dober človek!« kliče Jože; malo je manjkalo, da se mu ni vrغل krog vratu.

»Dobro. Ste vsi zadovoljni s tem protipredlogom?«

»Jaz ne,« kliče Jože, »vrzite me ven, ovaduh ne sme sedeti med vami!«

»Molči no, Jože, ti si najboljši fant med nami,« odloči Janez.

Vsem navzočim je dušo pobožala neka mehka inakost.

Gospod Vinko nadaljuje: »Znana vam je glavna ovira, da ni Prikrnica že danes v Marijinem taboru, to je tako zvana fantovska bratovščina. Ponekod so te bratovščine pravo zlo, kotišče pijančevanja, fantovske strahovlade in vsakršnih nerodnosti, in sicer povsod tam, kjer imajo vodstvo v rokah slabi, izprideni fantje. Nepisana njih pravila določajo, naj se ne prikaže ponoči na vasi, kdor ni bil sprejet. Veste, fantje, kako mislim o vasovanju. Mnenja sem, da ni nič slabega, če se dorasli fantje, to so naborniki in dosluženi vojaki, po domači večerni molitvi na vasi zberejo, vriskajo in zapoje pošteno pesem, potem pa gredo k počitku. Bolj koristno je kajpada, če greš takoj spat; ali če te poštena fantovska pesem veseli, ti pameten človek tega ne more zameriti. Kaj drugega je, če to delajo napol dorasli otroci. Če bratovščina takim daje potuho, je zlo, in je potrebno, da se nastopa proti nji. Prikrnica je pametna in pobožna vas, ki ima dobre starše in zato tudi dobre fante. Bratovščina je v pametnih rokah, zato je bilo prav, da sta pristopila Lože in Jože. Povem vam pa, da se po vojni po izobraženih vaseh bolj in bolj opuščajo. Ne bo dolgo, ko jo boste opustili tudi v Prikrnici. Žef zgine iz vasi, drugi boste vsi v Marijini družbi, mlajši rod pride za vami k Mariji, prikrniška fantovska bratovščina bo zapala sama od sebe.«

»Res je tako. Bog daj!« pripomni Janez.

»Bog daj, pravim tudi jaz. Ni sicer veliko hudega povzročila, bolje pa je gotovo, da je ni. Marsikod je huiše. Bratovski fantje dado na izbiro: ali si v bratovščini

Antonello da Messina,

Mati Zveličarjeva.

ali si v družbi, pri obeh ne moreš biti. Med fanti nastane osebno sovraštvo, ki vodi do preteпов in pobojev. Po takih vaseh je bratovščina satanovo sredstvo, ki z njim lovi in brani svoje pristaše proti otrokom Marijinim. In vi, prikrniški fantje, ste enkrat za vselej preprečili tak izrodek fantovskih svoboščin. Cestitam vam, posebno tebi, Janez. Se eno stvar moramo obravnati. Poprej ste mi zamerili, da sem za našega Jožeta predlagal ukor. Vidim, kako radi ga imate vsi. Med priglašeni za Marijino družbo je pa tudi Jančarjev France, ki je bil z Žefom, ko sta ga v vodo vrгла.

Res je sicer, da je bilo to dejanje fantovsko maščevanje za orožniško ovadbo, res tudi, da je France takoj obžaloval in skušal popraviti storjeno krivico, toda za vedno bo ostal na njem madež, da se je udeležil tega brezsrčnega in netovariškega tolovajstva. Predlagam, da njegov sprejem za nekaj časa odložimo.«

»Prosim za besedo,« se oglasi Lojze.

»No?«

»Zdaj, ko bo cela vas v družbi, in je Janez najstarejši med nami, prosim, da smem odložiti odbornišтво za našo vas in ga prepustiti njemu.«

»Odbornik ostani ti, Lojze,« ga mirno zavrne Janez. »Ti si prvi spoznal, da je

G. Ribera.

Dvanajstletni Jezus v templju.

Dunaj.

»Nič ne bomo odlagali, gospod Vinko,« je bil takoj Jože pokonci. »Niti na Žefa nisem jezen, kako bom nanj? Mojega najboljšega prijatelja hočete tako ponižati? Na noben način ne smemo tega storiti.«

»Tudi jaz prosim zanj, gospod,« se Janez oglasi. »Prvi je bil, ki je izjavil, da vstopi v Marijino družbo, ko sem prejle izpraševal po vasi.«

»Dobro, umaknem svoj predlog. Vidim, da ste fantje, ki znate skupaj držati. Lepo je, da odpuščate. To je največja umetnost kristjanova. — S sejo smo pri kraju. Za praznik Marijinega Oznanjenja bomo napravili sprejemanje. Nanovo priglašeni je iz cele fare 64 fantov. Vesel dan bo to za moravško dolino.«

stvar dobra in potrebna, imel si dovolj poguma, da se nisi zbal zgledevanja in besed, pristopil si v težjih razmerah kakor pristopamo mi. Ostani! Če bo treba kdaj kaj več delati, ti bomo vsi radi pomagali.«

Gospod Vinko je bil ves srečen, ko se je poslavljaj od teh dobrih mladih ljudi. »Jože in Janez, dva bisera med moravškimi fanti,« so šepetale njegove ustnice. »Dva diamanta pod slamnato streho prikrniških hiš.« Ko je stopil iz vasi in pri Gričarju zavil navzdol proti Moravčam, se mu je iz doline ljubko nasmehnila Mati božja v Hribcah, od zahajajočega zimskega solnca ožarjena, skrita med borovjem in smrečjem kakor vijolica, pa od vseh Moravčanov najbolj ljubljena in najbolj češčena.

Ob dveh grobovih.

Janez Langerholz.

Obiskal sem svojega soseda, priletnega župnika, ki je pasel svojo čedo že skozi par desetletij pri fari junaškega svetnika, sv. Jurija. Tu je stopal v duhovno sorodstvo s svojimi farančki, tu je svoje doslužene potnike izročal v naročje materi zemlji, njih duše pa spremljal v večnost.

Vsak grob je imel zanj svojo zgodovino, in če bi bil hotel poslušati zgovornega moža, bi bil kmalu spoznal vse duše njegovih pokojnih faranov.

»Poglej!« me je ustavil pri skoraj svežem grobu.

Napis je oznanjeval, da je v njem našla svoj mir mlada žena in mati peterih nedoraslih otročičev.

»Tale je bila ena najboljših članic naše Marijine družbe. Vsi smo jo radi imeli; celo čast in dostojanstvo prednice smo ji zapuili.«

»Pa vam je vseeno ušla v zakon.«

»No, ali je to kaj hudega?«

»Nič, nič; kar naprej, prosim.«

»Res je; poročila se je. In še vem, kako jo je možki in ženski svet obsojal, ko je obljubila Krvinčevemu Francetu, da bo šla z njim pred oltar. 'Zdaj je vsaj pokazala, koliko ji je za družbo in za Marijo', si slišal na eni cesti. 'Aha! Taka je, kakor druge. Komaj je čakala, da se -mu je na vrat obesila', je govorila druga cesta. 'Saj je našo tudi vprašal, pa ga še pogledala ni', je hvalila Robaska svojo Micko. 'Oh, ko bi le malo pomislila v kakšne križe se bo zakopala! Na bajto pa v revščino tišči. Dobrega domačega kruha se je preobjedla', so govorili na četrti strani.«

»Kaj ste pa vi rekli kot gospod duhovni oče.«

»Kaj bom rekel? Prijokala je k meni, sirota, vsa obupana in spraševala za svet. Povedala je, da Francetu težko odreče, ker ve, da je res dober mladenič in bo gotovo tudi pameten mož in gospodar in vzoren oče. Njegovega očeta res malo obirajo kot sitneža in pusteža, a mati je dobra, zlata žena. In France da se je vrgel bolj

po materi. Če bi pa jaz svetoval, naj vse skupaj pusti, bo pa razdrila, saj to še lahko stori.«

»In kako ste rekli?«

»Takole: Svet potrebuje dobrih deklet in dobrih mater in dobrih fantov in dobrih mož. In navadno je tako: Dobra dekle — dobra žena in mati; dober fant — dober mož in dober oče. In če se dobro z dobrim družji, ne more priti kaj slabega na dan. Poguma sem ji dal, ker so ga ji drugi jemali in ker sem vedel, da bo Mina dobra za Krvinčevo hišo. Tako dobra, da si boljše ne morejo želeli.«

»Škoda, da ste tako svetovali?«

»Zakaj?«

»Kaj ima zdaj France od nje! Kup otrok in lačnih ust in cel trop revščine. Ali ne?«

»Ne bom rekel, da pri hiši res ni siromaščine. Ali eno bom še rekel: Dobra mati svojih otrok tudi po smrti ne zapusti. In tudi Mina jih ne bo. Se celo stari Krvinec, kakor je bil mož pust in čemerren, je dejal ob njeni smrti: 'Enkrat samkrat nas je razžalila, takrat, ko je prezgodaj in prehitro umrla.' In s tem je mož dosti povedal. In dobro.«

»Torej je umrla hitro?«

»Da, hitro. Praznik brezmadežnega Spočetja je bil in njen god. Zjutraj je bila še zdrava v cerkvi pri sv. obhajilu, zvečer ob smrti pa jo je Bog poklical k sebi. Ne-prevideno, a vendar pripravljeno. Kar verjeti nismo mogli in vendar je bila resnica. In še to ti povem: če bi bil kdaj jokal pri pogrebu, takrat bi bil. Smilile so se mi sirote zapuščene. Pa sem bil prepričan in sem še, da dobra mati svojih otrok tudi po smrti ne zapusti. Če boš dolgo živel, boš videl, da moje prepričanje ni prazno.«

*

Premaknila sva se za par korakov.

»Semkaj poglej!« mi je velela njegova beseda.

In pogledal sem in videl drug grob in kmalu tudi spoznal vso njegovo zgodovino.

»Vidiš, tudi tu je pokopana bivša članica naše Marijine družbe.«

»Bivša? Kaj pomeni ta beseda?«

»Ob prvem ognju, ki ga je zanesla v župnijo misel na Marijino družbo, se je tudi tale Franca ogrela in se oglasila za spre-

Rog. van der Weyden.

Monakovo.

Darovanje v templju.

jem. Ker doslej ni bilo znano o njej nič slabega, smo jo sprejeli. Ni bilo vzroka, da bi jo bili odklanjali.«

»In potem?«

»Počasi bom že vse povedal. V začetku je bila prav dobra članica. Kmalu pa je ni bilo pri enem shodu in spet ne pri drugem, za njim je prišel tretji... Izgovarjala se je z gospodinjtvom, z delom v hlevu; le prehitro je prišlo na dan, da je njen vzrok moškega spola. Morali smo jo opo-

minjati, svariti — pa smo padli v zamero pri njeni materi in pri njenih tetah. »Kaj to gospodu mari, kje naša hodi!« so se jezile. »In zakaj ravno pri naši vse vidijo, pri drugih pa ne!« je priložila še teta. »I, kajpak, revni smo. Če bi bila naša bogata, potem bi smela vse storiti; revež pa tudi pri gospodu nima nobene pravice.« In tako dalje, brez konca in kraja.«

»Čudno slepi so ljudje.«

»Prav res. Franca je padala vedno globlje; nobena beseda ni pomagala nič, svinčnik je moral storiti svojo žalostno dolžnost. Nespametni ljudje so pa Franco hvalili, da je pogumna, ker se ne da komandirati župniku, ki sveta nič ne pozna, ki bi rad imel same svetnike in svetnice krog sebe in pozablja, da smo na zemlji in da smo ljudje, ki hočemo po človeško živeti...«

»Bridka zmeta. Ljudje res ne vedo, kako bi olepšali svojo nespamet.«

»Prav si povedal. Naj povem še naprej. Franco smo morali kmalu vpisati v krstno knjigo, v poročno pa ne. A sirota je verjela svojemu zapeljivcu in se dala premetiti še in še. On pa... na poroko še mislil ni. Ni, ni in ni...«

»Kaj pa Franca?«

»Do smrti je verovala vanj. Do smrti. — Oh, ko bi bila ona kdaj mislila na svojo smrt, mogoče bi bila bolj pametna. Toda mladina in smrt! Saj misli, da ne more umreti. Pa sta se s smrtjo srečali tamle gori v naših gorah. Maline je nabirala, pa ji je spodrsnilo na gladki drči in umirajočo so prinesli do prvih hiš. »Po gospoda!« je prosila »po gospoda; umrla bom.« Nemudoma so poslali pome celo uro daleč, ali preden sem še stopil na pot, je prišlo novo poročilo: »Nikar ne hodite, je že umrla.« Neprevidena... slabo pripravljena... Bog se je usmili!«

»Kaj pa otroci?«

»Sorodniki so jih vzeli. Kaj prida pa ne bo iz njih. Nekateri ljudje so kakor da bi bili brez vesti. Na to gledajo, da otrok dela in če ne dela, ga po trikrat, po štirikrat na dan vsega prekolnejo, za vzgojo se pa ne brigajo. Več jim je za lastnega teleta v hlevu kot za tujega otroka v hiši. Bog daj, da bi ne bilo tako.«

»Ostre besede...«

»Saj pravim; Bog daj, da bi se moje pričakovanje ne uresničilo.«

*

Starega gospoda župnika ni več.

Sredi svojih župljanov je našel tudi on svoj mir. Po dolgih letih sem obiskal letos

njegov grob in potrkal sem na vrata, kjer zdaj nadaljuje delo pokojnega gospoda župnika moj ljubi in dobri prijatelj.

Zašla sva med grobove. Obstala sva tu in tam. Pred oči so mi priplavale besede preroškega prednika.

In sem zvedel dosti. Hči pokojne Mine je zdaj prednica pri Marijini družbi, najmlajša se ravnokar pripravlja za sprejem; fantje so dobra opora vseh naših organizacij.

In Franca in njeni otroci?

Eden je stal preteklo pomlad pred porotniki in, dobil tri leta zapora, dva se potikata po svetu in nič dobrega ni slišati o njih.

Ni se motil stari duhovni oče...

Dobra mati svojih otrok ne bo zapustila, tudi po smrti ne. Da še več: mrtva mati živi še po smrti v svojih otrocih in bo živela še v otrok otrocih. Njen spomin bo blagoslovljen ali pa... Oh, molčimo...

Družbeno leto in poročilo za ljubljansko in lavantinsko škofijo.

Draga Marijina družina! Kdo bi nam branil, da bi se tako imenovali? Ali nismo vsi, družbeniki in družbenice še na poseben način, bratje in sestre v Mariji? Vsi smo torej ena sama mnogoštevilna družina. Dobro in prijetno je, če se vsa dru-

likah povpraša mati otroke po tem in onem, tudi Marija ima pripravljenih za nas nekaj važnih vprašanj. Kdo bi ji dovoljno odgovoril na vse? In ker se naša celokupna družina malokdaj zbere, sme naše zborovanje in poročilo biti daljše.

Eug. Burnand.

Sejalec.

(Evangelij na nedeljo šestdeselnico.)

žina, vsaj enkrat v letu zbere ob svoji materi. — Vpeljimo to lepo navado tudi mi in zberimo se v gotovem času in na gotovem kraju — to se pravi: zberimo se vsi v duhu, v začetku novega leta, v »Bogoljubu«: ob svoji nebeški Materi Mariji. Ob takih pri-

V kakšnem znamenju stoji novo družbeno leto?

Solčno leto se je letos pričelo s torkom, in se konča s torkom, torej v znamenju apostolov, zakaj po našem bogoslužju je vsak torek posvečen apostolom.

Gospod je dejal apostolom: »Jaz vas pošiljam kakor jagnjeta med volkove.«

Letošnje leto nosi številko devet in dvajset. Na ta dan, na to številko v mesecu, praznujemo svetniške osebnosti, ki so šli za kraljestvo božje po svetu, »kakor jagnjeta med volkove«. Januarja 29.: je

sv. Frančišek Saleski, ki je z jagnjetovo krotkostjo zmagal nasprotnike. Marca 29.: na veliki petek je bilo darovano na križu velikonočno jagnje Kristus. Aprila 29.: sveti Peter iz Verone, dominikanec in apostol Italije, je s krotko besedo tisoče privedel na pot resnice in zanjo umrl mu-

Perugino.

*Sveta Apolonija.
(9. februarja.)*

Bologna.

čeniške smrti (1252). Maja 29.: je 79. rojstni dan našega apostola ljubljanskega, knezoškofa dr. A. Jegliča. Junija 29.: praznik svetih apostolov Petra in Pavla, ki sta v krotkosti postala podobna svojemu Mojstru. Julija 29.: Marta, učenka in služabnica apostolov. Avgusta 29.: sv. Janez Krstnik, ki je prvi opozoril svoje učence »na Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta«. Novembra: vigilija sv. apostola Andreja, ki je bil prvi med učenci, ki je z Janezom Evangelistom šel za Kristusom, božjim Jagnjetom in je danes zavetnik lavantinske škofije in posebe zaščitnik lavantinskega knezoškofa dr. Karlina. Decembra 29.: letos na nedeljo, ko se bere pri sv. maši evangelij: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo.« Te besede veljajo v gotovem pomenu vsakemu apostolu, vsakemu družbeniku, vsaki družbenici, ki hoče vršiti svoje apostolsko delo. Naše znamenje bodi jagnje, naše orožje bodi krotkost. Posebno letos se zavzemite za apostolsko delo, za katoliško akcijo, kakor jo bodo priporočali vaši voditelji v kongregacijah. »Vaša ledja naj bodo opasana« (s krotkostjo) opominja sv. pismo »in v roki vaši naj bodo goreče svetiljke«. S krotkostjo in molitvijo bomo nagnili in pridobili srca mnogih za kraljestvo božje.

Družbeno leto bodi letos za vse družbene člane apostolsko leto, zlasti tisti, katerih rojstni ali krstni ali godovni dan ali starostna doba se vjema s številko letošnjega leta, naj izvrše letos kakšno pomembnejše apostolsko delo.

Ali ste zdravi?

Ne mislim telesno zdravi, dasi vam tudi telesno zdravje privoščim prav iz srca. Nam pa gre predvsem za duhovno, za družbeno zdravje. Pravijo, da se je zapeljivost mode in plesa iz višjih krogov preselila v nižje, iz mestnih krajev v sela in vasi. Pravijo, da se selska dekleta že sramujejo nositi rute; da jih je včasih že težko razločiti od mestnih gospodičen; da nima nobenega pomisleka več, da si natakne na glavo tako imenovani »Topfhut« in na noge tako imenovane »Florstrümpfe«. To bi ne pomenilo zdravja naših selskih deklet. In še nekaj žalostnega slišim.

Kako si pri družbenih prireditvah dekleta za odrom pred nastopom, — ne samo igralke, n. pr. angeli in Marija — marveč tudi pevke v narodnih nošah lepšajo, »našminkajo« svoje obraze. Kaj naj

porečem k temu? Nič, ako ne bi posledice ostale v dušah; ako se ne bi v mladenkah nehote vzbudila želja, da bi bile vedno tako »lepe«. Ali je ta navada iz boljših krogov, žal, prišla že tudi do vas? Poženite jo ničemurnico nazaj, odkoder je prišla. Družbenice, ostanite in v kolikor še niste, postanite duhovno zdrave, duhovno lepe. In še nekaj. Na nekaj je pa pozabil. »Bubifrizuro«, mislite? O ne, nisem pozabil, samo ne vem boljšega tozadavnega odgovora, nego je bil tisti v »Našem domu« v 12. številki. Berite ga tamkaj in ravnajte se po tem! Pojdimo na drugo vprašanje.

Ali je vaše drevo zeleno?

Ali je tudi vaša družba zdrava, sveža, delavna? Časi so resni in viharni, ovir in nasprotovanj je veliko. Kako mogoče je, ne samo mogoče, res je tako, da gre kje posamezna Marijina družba nazaj. Nazaj po številu, nazaj po delu, nazaj po duhu. Iz družbe postaja društvo, iz kongregacije nastaja navadna organizacija, kjer se vrše seje in shodi, a vse bolj brez Marijinega duha. Vendar takih družb ne bo veliko, ne sme biti veliko, prav za prav ne sme biti nobene. Ako smemo verjeti družbenim poročilom — in zakaj ne bi verjeli? — je večina naših Marijinih družb zeleno drevo. Redno se vrše Marijini shodi, skupna sv. obhajila in druge verske družbene prireditve, n. pr. duhovne vaje. Ustanavljajo se nove kongregacije za mladeniče in že ustanovljene se spet pozivljajo.

Kaj smo storili za celokupno družino.

Smisel za našo družbeno skupnost raste. Vež med dekanijским vodstvom in posameznimi voditelji v dekaniji in vež med škofijskim vodstvom in dekanijскими voditelji je vedno tesnejša, kar naj nekoliko spriča tudi okolnost, da smo, razen iz ene, prejeli družbena poročila iz vseh dekanij. Prav tako je v lavantinski škofiji živahna vzajemnost med voditelji in osrednjim vodstvom, kakor kaže letošnje poročilo.

Družbeni obiski, ki sta jih napravila osrednja voditelja vsak v svojem delokrogu, v ljubljanskem, oz. v lavantinskem, pri raznih družbah, so pokazali, da se med družbami posamezne dekanije goji družbena vzajemnost, kar more še prav posebno dvigniti vpliv in ugled družbene misli. Disciplina naših družbenih čet ni zadnja v slovenskih organizacijah. Verujemo v Marijo, tudi v moč nje družbe verujemo!

„Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce“. (Za obletnico kronanja sv. očeta Pija XI.)

Lep napredek se kaže v nekaterih, čeprav maloštevilnih družbah za žene in matere. Njih dobrodelni vpliv se kaže zlasti pri vzgoji otrok in na verskoprosvetnem in karitativnem polju. V tej materinski službi so zlasti ljubljanske družbenice prav marljive.

Družbe so od leta do leta rednejše in vestnejše za vplačevanje letne članarine v skupni družbeni sklad. Število vplačujočih družb se je pomnožilo, toda posamezne družbe so poslale zmanjšano članarino, čeprav se število udov ni skrčilo. Mislimo, da en dinar letno za osebo ni tak davek, da bi se člani mogli otresti ga z izgovorom draginje in pomanjkanja. Vrednost enega dinarja je velika, če ga množe številni družbeniki. Družbena članarina, oziroma osrednji družbeni sklad je za Marijino misel istega pomena kakor telo za dušo. Vse drugače se razvija duša v zdravem telesu, vse lepše prospeva Marijina stvar ob gmotni podpori družbenih udov. Ako bi nam vse Marijine družbe redno vplačevale članarino, bi jim mogli poleg »Voditelja«, ki ga pošiljamo voditeljem brezplačno, pošiljati tudi druge družbene tiskovine in družbene igre; dalje diplome in svetinje po zelo nizki ceni. To bi deloma storili tudi potom prodajalne K. T. D.

Oskrbeli bi v Ljubljani družbeno sobo, ki bi nam bila več, nego le družbena pisarna. Soba bi bila vzorno opremljena z vsem, kar potrebuje vsaktera družba za svoj živahni razvoj. Osrednje vodstvo bi se rado skazalo na vse strani kot koristna in potrebna postaja našega skupnega družbenega življenja. Vsak donesek bi se obrnil vsem družbam v blagor. Prejemki preteklega leta znašajo 14.852 Din; izdatki 14.150 Din. Kaj posebnega hočete narediti s preostankom 702 Din?

Med odseki sta posebno številna in delavna misijonski in evharistični odsek, ki tvorita skupaj 200 odsekov; dovolj negovana sta tudi treznostni in tiskovni odsek, najbolj pozabljen je dobrodelni. Dobrodelnemu odseku posvetimo letos več moči in pozornosti.

V prihodnje pa prešinimo naše družbe z duhom katoliške akcije, ki je duh krščanske ljubezni. »Dejanska ljubezen ozdravlja vse rane, samo besede pa le pomnože bolečino«, to Kolpingovo geslo je Pij XI. prilično priporočil romarjem in po njih — vsem vernikom.

Bodi na tem mestu vsem družbam in njih voditeljem izrečena ponovna zahvala za darovano članarino v skupni družbeni sklad. (Dalje prihodnjič.)

Dijaški marijanski jubilej.

(1908—1928)

Marijino češčenje zavzema dobršen del našega verskega udejstvovanja. V čisti fantovi duši osebno je Marijina osebnost odločujoča za marsikak korak v življenju. V samoti in tihoti Marijine kongregacije negovano duhovno življenje je iskren temelj vsega bodočega javnega dela. Gre za notranje prepričanje, za oblikovanje katoliškega človeka, ki potrebuje večletnega, stalno negovanega verskega življenja, katerega je deležen mlad človek edino le v versko močni okolici, ki živi iz vere. Na tem principu je osnovana marijanska ideja, ki hoče smotreno utrjevati in dvigati krščansko življenje v poedincih. Izklesan verski značaj more šele prav nositi težo javnega dela. Pričeti pa je treba jako zgodaj.

V letu lurskega petdesetletnega jubileja, po uspešno končanem boju za pripoznanje Marijinih kongregacij na sred. šolah, je bila na pobudo dr. Alojzija Merharja v Marijanišču ustanovljena dijaška Mar. družba. Bilo je to godovno vezilo 28 tedanjih dijakov svojemu ravnatelju prelatu A. Kalanu. Prelepi so spomini na ustanovne dni, ko je topla ljubezen, užgana v mladih srcih do Marije, hotela, da

se »gimnazijci, kot najlepši cvet, ki ga hrani Marijanišče v svojih sirotinskih prostorih, popolnoma posvete Mariji«. 8. dec. 1908 je izvršil sprejem ljublj. knezoškof dr. Jeglič. Slovesnosti so se udeležili tudi člani vseh drugih ljubljanskih dijaških kongregacij.

Kongregacijska misel je dijake vsa leta versko dvigala in bila v močno oporo duhovnemu vodstvu dijakov. Razni odseki so budili v dijakih duhovno veselje do dela za misijone, za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, pa tudi za abstinenco gibanje. Glasba se je stalno negovala. Evharistično življenje je postalo glavno in v tem so kongreganisti najlepše izvrševali svoje geslo: Po Mariji k Jezusu.

Do sedaj je bilo v kongregaciji 284 članov. Med temi jih je postalo 40 duhovnikov; 28 je izvolilo učiteljski, ostali pa razne druge poklice. Umrlo jih je 16, med temi jih je 5 padlo v svetovni vojni.

V kroniki kongregacije je zlasti zajemljiv datum 15. in 16. julij 1914, ko je 300 kongreganistov (mnogo marijaniščnikov) zborovalo v škofovih zavodih v št. Vidu. Bila je to morda doslej najintimnejša manifestacija slov. kat.

dijaštva sploh. Program in življenje obeh dni je bil: Evharistija in Marija. Takrat je bila globoko zasekana prava smer slov. dijaštva. Sklenjena je bila tudi resolucija, da naj se vrši enak sestanek vsako leto. Ob 15 letnici naj bi jo uresničile današnje dijaške Marijine kongregacije. Katoliška akcija naj bi našla v kongreganistih oni štab lajkov, ki bi bili zmožni izvesti načrte sv. očeta.

Kongregacija beleži v marsikakem letu zelo živahno delo in življenje po svojem geslu: In pietate litterisque progressus! (V pobožnosti in izobrazbi napreduj vedno!) Zunanjo slovesnost svojega jubileja bo skušala kongregacija proslaviti letos na svečnico, ko bo

zopet povabila okoli sebe dijaške kongregacije v Ljubljani, kot so jo pred 20 leti one sprejele v svojo sredo. Marianus.

* * *

OSREDNJI DRUŽBENI SKLAD.

Naknadni izkaz članarine za l. 1928., ki so jo poslale sledeče župnije, oz. družbe:

1. Dekliške: Dolenja vas pri Ribnici, Gote-nica, Horjul, Javorje pri Litiji, Kamnik, Koprivnik v Boh., Kopanj, Leskovca n. Šk. L., Leše, Ljubljana: frančiškanska, Mavčiče, Mirna peč, Mošnjje, Mozelj p. Koč., Podzemelj, Stari trg pri Ložu, Stranje, Sv. Trojica nad Cerkl., Vače.
2. ženske: Koprivnik v Bohinju.
3. Mladeniške: Poljane n. Šk. L., Sv. Peter pri N. m., Škofja Loka, Žiri.

Zelija kot nevesta.

Dr. F. Jerè.

Dne 19. januarja je prišla mati v mojo sobo in se prav pohvalno izrazila o družini de Castro. Ko je govorila o Hieronimu, je rekla: »To bi bil, Zelija, najboljši mož zate.« Malo osupla in v zadregi sem rekla: »Mati, ne govoriva o tem; čemu bi o tem govorili, ko nihče ne misli na to.« »Tedad vedi,« mi je nežno rekla, »da oni na to mislijo.« In mi je pripovedovala, kaj se je v Petropolisu zgodilo, ter dostavila: »Vprašaj svoje srce, prosi Boga za razsvetljenje in premisli, ali bi ga mogla vzeti. Naj tudi oče o tem govori.« Poslušala sem pazljivo, zadovoljno in mirno. Ko je odšla, sem opravila kratko molitev in prosila Boga razsvetljenja. Potem sem mirno nadaljevala svoje delo, čeprav malo v zadregi in nekoliko ponosna na to, kar sem slišala. Ta dan sem molila več ko po navadi in se neprestano priporočala bl. Devici Mariji.

Drugi dan sem pri sveti maši goreče Boga prosila, naj mi da čutiti, ali naj to odlično možitev sprejem ali ne. Prvič sem pri tem rabila molek, ki mi ga je podaril Hieronim. Če mi je že prvo poročilo o Hieronimovi nameri napolnilo srce z veseljem in srečo, mi je bilo ta dan med sveto mašo srce polno hvaležnosti do Boga, vdanosti in zadovoljnosti. Spomin na Hieronima me je spremljal vso mašo, vendar mi

ni jemal zbranosti in pobožnosti. Vstala sem skoro odločena, ko sem čutila, da Bog to zvezo odobrava in varuje. Prvo znamenje moje naklonjenosti do Hieronima je bilo, da sem odslej njegov molek vedno nosila pri sebi. Zvečer mi je oče rekel: »Hči, gotovo ti je mati že povedala, da te želi dr. Hieronim za ženo; jaz bi bil vesel, ako bi se z njim poročila, ker sem prepričan, da ima vse lastnosti dobrega moža; vendar premisli, ali bi to bilo po tvojem srcu; nikakor bi namreč jaz ne hotel, da bi dala besedo prisiljeno, meni na ljubo.« Odgovorila sem: »Oče, ne bi se bil mogel najti boljši snubec in sem prepričana, da me stori srečno. Če je božja volja, ga bom vzela.« Tako je bil ta dan zame zelo pomenljiv, poln srčnega veselja in hvaležnosti do Boga, staršev in ženina. Kolika sprememba se je izvršila v meni! Doslej nisem nikdar mislila na ljubezen in zakon; zdaj pa sem čutila, da me želi za ženo mladenič, ki sem ga tako občudovala in spoštovala. Da se to čuvstvo spremeni v ljubezen, mi ni bilo treba drugega kakor poslušati neki notranji glas, ki mi je govoril: To je mož, ki ti ga pošilja Bog. Moje srce se je napolnilo s to mislijo, in ko sem se tej misli vdala, se mi je srce še tesneje oklenilo Boga in moja molitev je bila še

bolj goreča. Moje zunanje življenje se ni prav nič spremenilo, v srcu pa se mi je njegova ljubljena podoba vedno globlje vtisnila — poleg Jezusa in Marije, staršev, bratov in sester. Trudila sem se, postati od dne do dne boljša, da bi srečo, imeti tako krščanskega moža, tudi zaslužila in mogla njegove vrline umevati in posnemati. Napravila sem tisoč načrtov, ki sem jih hotela izvesti, in sem želela, Hieronima skoro videti kot ženina. Spomin nanj, ki me odslej ni več zapustil, je bil neločljivo združen z mislijo na Boga, in tako zame poln sladkosti, tolažbe in ljubezni.

Slutila sem, da nas pride obiskat na svečnico, kar se je tudi zgodilo. To me je potrdilo v veri, da naju varuje preblazena Devica Marija. Sprejela sem ga z navadno preprostostjo in presrčnostjo, bila morda malo bolj zgovorna kakor sicer, toda usta niso govorila, česar je bilo polno srce. Bila sva skrajno previdna, kakor se je tudi spodobilo, ker je hotel počakati, da spregovori besedo njegov oče, ko se vrne iz Evrope. Pri vsakem obisku pa sem imela priložnost, vedno bolj spoznavati njegov plemeniti značaj in ga vedno bolj ceniti. Obljubil mi je, da nas zopet obiše v marcu, ko se oče vrne. A oče je mogel priti šele koncem maja. Ta sicer kratki, a zame silno dolgi čas sem porabila, da sem se še bolj naučila nemščine, ker sem vedela, da jo Hieronim posebno ceni. Želela sem mu napraviti veselje, da bi se mogla z njim zgovoriti v nemščini. In najrajši sem brala knjige, o katerih sem vedela, da jih je tudi on najrajši bral.

Bila sem sicer že skoro odločena, da ga vzamem, vendar sem po spovednikovem nasvetu opravljala devetdnevno v čast Sv. Duha, da bi mi dal spoznati, kaj naj storim. Ko sem potem očetu še enkrat izjavila, da sem pripravljena sprejeti ponudbo, je ta odšel v Petropolis in Hieronimovemu stricu dal zaželeni odgovor. Ko se je oče po dveh dnevih vrnil, je pravil, da je bil Hieronim zelo dobre volje in stric ponosen na mojo privolitev. V maju nam je Hieronim sporočil, da gre v Rio, kjer hoče počakati svojega očeta. Ker pa je bila v tem mestu nalezljiva bolezen, smo ga prosili, naj očeta pričakuje pri nas. Dal se je preprositi, in tako smo imeli srečo, imeti ga vsak dan v svoji sredi. Opravljali smo v domači kapelici šmarnice, katerih se je tudi Hieronim udeleževal. Brala sem jaz. Naši pogovori so bili vedno bolj živahni in zanimivi. Tudi sama sva mnogo govorila, vendar nama ni nikdar ušla kaka preprijazna beseda.

Prišel je zadnji dan Marijinega meseca. Imeli smo po navadi šmarnice, kjer sem se posebno priporočila varstvu Mater božje; zakaj ta dan se je moralo odločiti. Po šmarnicah smo sprejeli Hieronimovega očeta. Pri mizi sem sedla poleg svojega Hieronima in sva se pogovarjala z nekoliko večjo zaupljivostjo. Ta večer je bil malo prehlajen, da me je silno zaskrbelo. Po večerji je Hieronim razodel svojemu očetu svoje želje in oče je rad privolil, ker je poznal mojega očeta in zelo cenil našo družino. Ko sem ju drugi dan videla, še nisem vedela, da je že odločeno. Odšli so v Petropolis... Od dne do dne sem pričakovala trenutka, ko bova tudi zaročena in mogla tudi z besedo izraziti, kar je čutilo srce. Šele čez teden dni je prišlo na mojega očeta pismo od monsignora Franca, ki je poročalo: »Moj brat Ferdinand je odšel v Rio, da zaprosi roko Vaše hčerke Zelijje za svojega sina Hieronima.«

Napočil je 10. junij, sobota, zame lep in vesel dan. Vedela sem, da bom v malo urah videla svojega Hieronima in iz njegovih ust slišala, da je njegovo srce moje. Kako mi bom povedala, da je moje srce njegovo, in kako bova Boga zahvalila za to srečo! Okrog štirih popoldne so prišli. Očetu sem poljubila roko in stisnila roko Hieronimu, ki me je gledal z veliko ljubeznijo. Spregovorila sva le nekaj besedi, bila malo v zadregi in nobeden ni mogel s pravo besedo na dan. Odšli so v sprejemno sobo in Hieronimov oče je začel govoriti o naju. Hieronim in jaz sva ostala v sosednji sobi. Ko so se v veliko veselje nas vseh domenili, smo se menili, kdaj in kako naj se vrši poroka. Drugi dan je prišel msgr. Franc in blagoslovil najino zaroko, za katero se je od začetka tako prizadeval. Svetoval je, naj se poroka čimprej izvrši. Kako srečna sva bila ta dan! Obdana od svojih dragih, nisva vedela, ali bi kramljala z njimi ali sama med seboj; gotovo pa je, da nisva zamudila nobene prilike, povzdigniti oči proti nebu, kateremu sva se morala zahvaliti za ljubezen. Obetala sva, da bova vedno hvaležna Bogu in staršem. Govorila sva o čustvih, ki so naju navdajala, in si pripovedovala vse podrobnosti od tedaj, ko sva se prvič videla. Nato so odšli.

V osmih dneh je Hieronim nekoliko zbolel. O kako me je skrbelo in kako sem želela, da bi bila že z njim poročena in mu mogla streči! Ob nedeljah nas je navadno obiskal. Tedaj smo preživeli srečne in vsele ure. Najina ljubezen je bila tako čista, da se je nama ni bilo treba sramovati ali jo pred drugimi skrivati; nasprotno, želela

sva, da jo vidi Bog, starši in domači ter se z nama vesele.

Za poroko je bil določen 27. julij. Niso tega nameravali, a bil je to dan, do katerega je preteklo prav eno leto, odkar sva se prvič videla...«

Poroka se je obhajala s kar največjim sijajem. Poročal je domači škof. Med sveto mašo sta oba pristopila k mizi Gospodovi. Zelija je bila neizrečeno srečna, zakaj prepričana je bila, da vrši božjo voljo. Vest ji je pričala, da je njeno življenje vseh Jezusu, kateremu je sklenila tudi v novem stanu posvetiti svoje življenje. In veselje

poročnega dne je ostalo neskaljeno do smrti. Ko je pozneje kramljala s svojimi otročiči, se je rada spominjala tega dne in je govorila: »Tistega dne sem bila silno ganjena, vsa polna veselja. Ker nisem mogla postati redovnica, sem Bogu obljubila, da bom svoje otroke, ako mi jih Bog da, vzgajala v vsej nedolžnosti, da se morda kdaj ti posvete redovnemu poklicu.« In kako je Bog to njeno željo izpolnil, že vemo.

Tudi Hieronim je bil neizrečeno srečen, ko je prišedši iz kapele sprejel svojo Zelijo in jo pozdravil kot zakonsko ženo.

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj.

I.

Bil je mož v deželi Huz, Job po imenu, in ta mož je bil brez napačnosti in pravičen, bogaboječ in se je ogibal hudega. Pride pa k Jobu sel in mu pove: »Voli so orali in oslice so se pasle zraven njih, pa pridrli so Sabejci in vse vzeli in hlapce pokončali z mečem; in jaz sem ubežal sam, da ti sporočim.« In ko je ta še govoril, pride drugi in reče: »Ogenj božji je padel z neba in dosegel ter pokončal ovce in hlapce; in jaz sem ubežal sam, da ti naznanim.« Pa ko je to on govoril, pride drug in pove: »Kaldejci so naredili tri čete in udarili na kamele in jih vzeli, hlapce pa so pokončali z mečem; in jaz sem ubežal sam, da ti naznanim.« Tedaj vstane Job in raztrga svoja oblačila, obrije svojo glavo in pade na zemjo in moli rekoč: »Gol sem izšel iz matere in gol se tja povrnem: Gospod je dal in Gospod je vzel; kakor je Gospodu všeč, tako se je zgodilo; Gospodovo ime bodi češčeno!«

Job I 17. 14—17. 20. 21.

Gospod Tomaž Canori je bil izmed tistih posestnikov v Campagni, o katerih so govorili ljudje, da so bogati, zelo bogati, in so jih blagrovali. Poleg svojih treh obširnih zemljišč si je privzel v najem še deset drugih, ki so mu poleg težkih skrbi donašali tudi težke denarje. Gospoda Tomaža Canori-ja so spoštovali na rimskem trgu in imel je tudi dostop v višjo družbo. Saj je bil bogatejši in premožnejši od drugih posestnikov in najemnikov in, če je že ime Canori uživalo v Rimu ugled in veljavo, se je ta ugled še znatno povečal, ko se je ime Canori zvezalo z imenom Primoli; ko je namreč mladi gospod Tomaž Canori izbral po duši in telesu lepo nevesto iz rimske plemiške družine Primoli, ki je bila celo v bližnjem sorodstvu

z Bonaparte-ji. Hiša gospoda Tomaža, velika in prostorna, je bila v Via Tor dei Conti na Campo Carleo. Vsi so vedeli, da v tej hiši gospodujeta dva srečna človeka, obdarjena z bogastvom tega sveta, še bolj pa z bogastvom, ki ga molj ne sne in rja ne uniči. Šest otrok sta sicer s težkim, a bogovdanim srcem pokopala; pet sinov in eno hčerko jima je Previdnost pustila. Na dan Marijinega darovanja pa je nebo obdarovalo njun zakon še z deklico, ki je pri krstu v župni cerkvi Matere božje na Campo Carleo dobila ime Marija, Elizabeta, Cecilija, Jedert. Mati jo je koj darovala Mariji s prošnjo in glasnim upanjem, da bo to dekletce posebna ljubljenska Matere božje. Isto je prosil in upal tudi oče, seveda bolj potihem, kakor so take reči pri moških navada.

S presrčnim veseljem sta gledala oče in mati svojo ljubljenko, ko je odraščala! Krotka нрав in prisrčna živahnost sta se izražali v njeni mili ljubeznivosti. Pa kar je oče najbolj občudoval in kar je mater najbolj vleklo k ljubki hčerki, to je bila njena čudovita ponižnost in pobožnost, nenavadna za njeno starost. Kadar sta jo videla, kako moli, se je materi ukradla solza v oči in je šepnila možu: »Kakor angel.« Mož je pokimal in ni nič rekel. Oba sta storila vse, da bi svojemu detetu dala najboljšo vzgojo; in to sta lahko storila, saj sta bila bogata. Nista bila zadovoljna s samo domačo vzgojo, zato sta pošljala malo Elizabeto v šolo k redovnicam pri sv. Evfemiji. Tu so se redovnice-učiteljice čudile mali učenki: ta je rekla, da je najboljša izmed vseh učenk v ročnih delih; ona, da je najrazumnejša v računstvu; tretja, da je najročnejša v pisanju in

najrnejša v branju; četrta se je čudila, kako si more tak otrok vse zapomniti; saj zna odgovarjati, da bi najrajši vedno samo njo izpraševala. Izmed vseh redovnic najrajši pa jo je imela prednica sama: najrajši bi jo imela zmeraj pri sebi. Ni ji bilo dovolj, da je bila njena učiteljica in vzgojiteljica, zavezala ji je tudi birmo v vatiškanski baziliki.

Pač vse to blagostanje domače hiše in vsa ta ljubezen doma in šole in vse to občudovanje v duši male Elizabete ni rodilo najboljših sadov: njen živahni, veseli značaj se je nagibal k ničemurnostim, je zdaj in zdaj po teh ničemurnostih zahrepenel, dasi je po drugi strani čutila, da jo hoče Bog imeti vso zase. Začel se je boj v njeni duši.

(Dalje prihodnjic.)

Temeljne zahteve »katoliške akcije«. Kaj je »katoliška akcija«? Odgovorov, razlag in razprav v tem vprašanju ne manjka. Kardinal Bertram iz Vratislave je dobil iz Rima apostolsko pismo z razlago temeljnih načel, ki naj se katoliška akcija po njih ravna. »Katoliška akcija naj se kaže zlasti v organizirani pomoči lajškega sveta v dušnopastirskem delu. Ne da bi se vmešavali v vrvenje političnih strank, naj bi se (lajiki) prizadevali, da se bo kraljestvo Kristusovo prav tako v zasebnem življenju posameznika, kakor tudi v socialnem in javnem življenju čimdalje bolj utrjevalo in širilo.

V bistvu je »katoliška akcija« prav za prav močno isto, kar n. pr. navajajo pravila Marijinih družb kot drugotni, a bistveni cilj: »Člani Marijinih družb naj se karmoč prizadevajo, da bodo po svojem stališču tudi druge reševali in posvečevali ter da bodo Cerkev Kristusovo zoper napade hudobnih ljudi branili.« (Čl. 1.)

Nova torej ta stvar ni, marveč novo je samo ime in pa krepkejši poudarek.

Odseki v kongregacijah so, če se žilavo razvijajo in udelejujejo, znamenje vzornega marijanskega življenja. Poslednje čase poudarjajo osobito v Nemčiji potrebo in živahnost v karitativnih odsekih, dasi je ondi dobrotelost daleko bolj razvita, kot pri nas. So pač razmere po velikih obrtnih in industrijalnih krajih v marsičem drugačne od naših. Pa je kljub temu naš čas tak, da bo treba tudi pri nas v tem oziru kaj več storiti. Na zborovanju kongreganistov v znanem mestu Essenu (v Nemčiji) dne 23. sept. l. l. je bila n. pr. sprejeta ta-le odločba: »Zborovalci sklenejo, da se morajo Marijine družbe tudi na polju dobrotelosti nanovo usmeriti, da se bodo mogle meriti s kongregacijami prejšnjih časov, ki so

se na tem polju izredno odlikovale.« — Revščine, bede — dušne in telesne — je povsod dosti. V obeh smereh se ob dobri volji lahko veliko dobrega stori. Če se to poudarja, ni misliti, da se s tem uvaja kakšna nova obveznost, saj vemo, da imajo Marijine družbe v svojem načrtu in v pravilih zaznamenovano kot drugo glavno nalogo: a p o s t o l s k o d e l o v a n j e.

V proslavo zlate maše svetega očeta Pija XI. bodo krstno cerkev v Desio, kjer je bil mali Ahil Ratti (sedanji papež) krščen, preslikali s krasnimi freskami. Hiša, kjer je bil rojen, pa ni bila last njegovega očeta, marveč poslopje tovarne za svilene izdelke, kjer je bil oče Franc Ratti — ravnatelj. Sedanji posestnik Pio Gavazzi je vse bivše tovarniške prostornine podaril svetemu očetu, ki jih je pa prepustil za sirotišče.

Za 1500 letnico smrti velikega cerkvenega učenika sv. Avguština, ki se bo obhajala prihodnje leto skupno s svetovnim evharističnim kongresom, bo dozidana nova bazilika v Tagaste (Severna Afrika), kjer je bil Avguštin rojen. Kraj se sedaj imenuje Soukh-Aras blizu mesta Kartago. Temeljni kamen je bil blagoslovljen in vložen 18. nov. m. l., na dan rojstva sv. Avguština. K slovesnosti se je bila zbrala ogromna množica afriških katoličanov. Glavni del kongresa (govori, cerkvena opravila) bo v mestu Tunis-u, ki je oddaljeno od Kartage le nekaj milj. Kartago nima pripravnih in zadostnih prostorov. Samo slovesnosti zadnjega dneva in sklepna evharistična procesija bo v Kartagi. Tunis pa ima okrog 180.000 prebivalcev, več katoliških svetišč in mnogo velikih poslopij, kjer se bodo vršila

zborovanja. Vodilna misel afriškega kongresa je izražena v geslu: »Sv. Avguštin in sv. Evaristija!«

Najboljše jamstvo. Pred božičem je imelo 31 ogrskih državnih poslancev skupne tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je P. Adalbert Bargha, dr. J. Oglasilo se jih je bilo prvotno 57, a jih je bilo precej veliko vsled nujnih opravil zadržanih. Med udeleženci je bilo tudi nekaj nekdanjih ministrov in sedanjí zborníčni predsednik dr. Zsitvay. Ob sklepu so poslali papežu vdanostno pismo. Ganljiv je bil zlasti prizor, ko so se udeleženci s prižganimi svečami v rokah glasno posvetili presv. Srcu Jezusovemu.

Mednarodno katoliško tajništvo pod vodstvom g. svetnika Janeza Kalana so ustanovili Nemci v Essen-Borbecku. Ta urad bo zbiral pojave o uspehih katoliške akcije po vseh državah, dajal pobudo in navsvete, poročal o verskem življenju, prirejal kongrese na čast Kristusu Kralju, ter tako pomagal pri obnovitvi krščanstva.

Mehika. Z velikansko manifestacijo so proslavili kljub preganjanju katoličani v Mehiki praznik Kristusa Kralja. Priredili so romanje k božjepotni cerkvi Matere božje v mesto Guadalupe. Sprevod se je začel zjutraj ob petih ter trajal neprestano petnajst ur. S klicem »Viva Christo Rey!« (Živel Kristus Kralj!) so se vrstili udeleženci v svetišče, peli tam »vero« in »češčena bodi Kraljica« ter se pri stranskih vratih umikali novim romarjem. Ob 11ih se je posvetila vsa katoliška Mehika Kristusu Kralju. Obred je izvršil neki lajik, saj se duhovnik ne sme prikazati, da bi opravil javno službo božjo. Enako so isti dan napolnili verniki svetišča v glavnem mestu ter se posvetili božjemu Zveličarju. Koliko verskega poguma sredi med pobesnelimi sovražniki imena Jezusovega!

Mehika na Dunaju. Poročali smo že o velikem in zadovoljivem uspehu misijonov na Dunaju. Nič kaj pa ni bilo slišati, da bi se bilo kako večje število odpadnikov povrnilo v katoliško Cerkev. (Dogodilo se je zadnje čase, da je vsled socialistične, komunistične agitacije in pritiska odpadlo na dan po 25 do 50 oseb.) Kdor se spravi s Cerkvijo in prekličje svoj odpad, mora to naznaniti tudi na magistratu. Posledica: Ob kruh in ob stanovanje je. To je marsikoga oplašilo, da se je zatajil, kar seveda ne more biti za opravičilo, dasi je razumljivo. Na Dunaju so velike kasarne in skupine hiš, kjer gospodarijo komunisti in socialisti, ki ne dovolijo prebivalcem niti, da bi dali otroke krstiti. Duhovniku ni lahko priti v dunajske občinske hiše. Za časa misijona so se nekatere junaške gospodične drznile nesti list »Svetilnik«, ki je izhajal samo med tem

časom, v nabiralnike takih hiš, pa so morale čuti in izkusiti drzne grobosti in sirovosti. Vabila so jim tu in tam pred očmi raztrgali in v obraz vrgli ter jih zapodili. Pokazali so se v svoji globoki propalosti, kakršne bi ne pričakovali niti pri divjih barbarih. To je slika najostrejšega boja s krščanstvom pod hlimbo: »Vera je zasebna stvar.« Kratko: Lahko se že govori o Mehiki na Dunaju. Satan slavi svoje zmage!

»Sveta noč, blažena noč...« Če o kateri božični pesmi, velja o tej priznanje: »stara, pa vedno lepa.« Stara je vprav 110 let. Besede je zložil duhovnik Jožef Hohn, napev pa učitelj in organist Franc Gruber, oba iz Oberndorfa na Tirolskem. Letos ob 110 letnici te pesmi so jima postavili in odkrili lep spomenik. Med cerkveno svečanostjo je spremljal božične pesmi vnuk skladatelja, Feliks Gruber, koncertni mojster v Solnogradu, na isti kitari, ki jo je imel njegov ded, ko je skladal pesem »Sveta noč, blažena noč«. Danes je ta pesem znana skoraj po vsem svetu.

Že drugi kitajski škof izmed šesterih, ki jih je papež Pij XI. l. 1926. posvetil, msgr. O d o r i k Č e n g, je nedavno umrl. Bil je apostolski prefekt v Puchi na Kitajskem. L. 1894. je stopil v frančiškanski red. Studiral je v Rimu. L. 1900. je prišel v domovino kot novomašnik.

Jubilejno leto zlatomašnika papeža Pija XI. O priliki jesenskega posvetovanja so jugoslovanski katoliški škofje (19) sklenili, da pošljejo vsem vernikom svojih škofij skupno pastirsko pismo, ki bodo v njem razložili pomen zlatomašniškega jubileja ter določili primerne cerkvene svečanosti v ta namen. Proslava se bo pričela 17. februarja 1929, ko praznujemo obenem obletnico kronanja sedanjega svetega očeta. Takrat bodo prečitali po vseh župnijah skupni slavnostni pastirski list, v cerkvah in izven njih se bodo pa zbirali prispevki za »Petrov novčič«, ki se bo izročil papežu za namene svete Cerkve o priliki jubilejnega romanja v Rim.

Za skupno romanje bodo skrbeli odbori, ki se bodo osnovali po posameznih škofijah; osrednji odbor bo pa v Zagrebu.

Sklenjeno je tudi, da se v počeščenje tega veselega jubileja oskrbe po zavodih in društvih svečane akademije.

Jubilejno leto se zaključi 22. prosinca 1929, t. j. na dan, ko je papež Pij pred 50 leti opravil prvo sveto daritev. Takrat bo po vseh svetiščih katoliškega sveta svečana služba božja z zahvalno pesmijo »Te Deum laudamus!«

Kronika. (Ljubljanska škofija.) Župnija Št. Jurje pri Grosupljem je podeljena g. Antonu Medvedu, župniku v Banjiloki pri Kočevju. — Alojzij Tome, katehet zun. urš. šole v Škofji Loki je nastavljen kot mestni kaplan šentjakovski v Ljubljani; na njegovo mesto je prišel Skebe Silvester, kaplan v Borovnici; za borovniškega kaplana je imenovan Jožef Rozman.

Ko bi bilo povsod tako... V Bukovščici, mali župniji v selški dolini nad Škofjo Loko, ki šteje 408 prebivalcev, so imeli l. 1928, naročene sledeče časopise: »Bogoljubov« 24, »Domoljubov« 47, »Slovenca« 2, »Glasnikov presv. Srca« 12, »Katoliških misijonov« 20; Mohorjanov je bilo 48. Tudi nekaj izvodov »Vigredi« je prihajalo v župnijo. — Poročevalec dostavlja: Le zvesti bodite vsi naročniki tudi v tem letu, pa še kakega novega nagovorite! Posebno »Bogoljubu« bi želeli dostop še v marsikatero družino. — Lažnivih in veri sovražnih listov v naših hišah nikjer ne bo, ne za denar, ne zastoj. Za to jamči odločnost in vernost pa značajnost naših gospodarjev.

Književna šara ali »šund«. Kolikokrat smo že imeli priliko svariti pred pohujšljivo, razuzdano in ničvredno šaro, ki se ponuja ne le v brošurah, kakršne so poplavljalne sem iz Zagreba zadnji čas tudi Slovenijo, marveč zlasti v obliki ničvrednih in nevarnih podlistkov v liberalnih časopisih, ki jih potem ponatiskujejo. Žalostno je, da se dobi med nami toliko ljudi, ki brez pomisleka take reči kupujejo, požirajo, drugim čitati dajejo in tako nenravnost podpirajo. Zato smo bili tembolj veseli, da so se nedavno v Ljubljani dvignili mladi, dobromisleči fantje-visokošolci, ki so sklicali navlašč veliko zborovanje in sklenili skupno z odličnimi zastopniki vseh slojev, da se hočejo odločno boriti zoper »šund«. Naj raztegnejo svoje protestno delo na vse strani in na ves tak tisk, ki je prepovedan po prvi ali pa po šesti in peti zapovedi. Narod jim bo hvaležen.

† **Župnik Ivan Pajtler.** Dne 7. januarja je umrl v Št. Rupertu v Slov. goricah župnik Pajtler. Služboval je tam skoraj 34 let. Rajni je bil vzoren duhovnik, blažega srca in jako gostoljuben. P. v m.!

Krško ob Savi. Za preteklo leto, ki ni bilo brez božje naklonjenosti do nas, sporočamo javnosti iz družbene kronike par podatkov, predvsem z namenom, da nam »Bogoljub« postane še prikupljivejši in da si ga slednja članica tudi naroči.

Lep je bil za našo dekl. družbo 17. majnik —: praznik Vnebohoda —, ko se nam je po dobro uspelih duhovnih vajah pridružilo 17 sester. Ugodna gospodomačinka se je izjavila o pomenljivi slovesnosti tako-le: »Mnogo je že bilo in je še prireditev v Krškem, pa nobena še ni bila zame tako prisrčna in lepa kot ta slovesni sprejem novih članic v družbo.« — Marija! Hvaležni smo Ti za ta dan in srčno želimo, da nam tudi za 25. slovesni sprejem, ki se nam bliža z novim letom, nakloniš zadostno število vrednih kandidatinj.

Uprav sestrsko lep je bil za nas letošnji 2. julij, praznik Marijinega obiskanja —, ko je družba poromala v šentjernejski Novi Lurd. Koliko nedolžnega razvedrila med vožnjo, in koliko — vsaj upamo — tudi dobre molitve na božji poti! Tudi ta dan je najlepše označila gospa, ki se je s soprogom zdravnikom pripeljala za nami in nas našla vprav ob pevanju lavretanskih litanij, z neprisiljenim vzklikom: »O, kako rajsko lep prizor iz družine Marijinih otrok!« — Marija! Tudi za ta dan smo Ti hvaležni ter želimo, da nam pripelješ sesterse tudi iz krogov meščanskih družin in iz vrst učenk mešč. šole. Naj izginejo ničevi predsodki, ki te kroge tolikrat zadržujejo in odvrtačajo od Mar. družb.

Za vse je bil lep in tolaživen 9. september: — dan evharističnega shoda —; a najlepši morda za našo družbo. Saj so imele vse one pridne članice, ki so se toliko trudile z okrasitvijo oltarja in cerkve in slavolokov in prodajo evhar. podobic najlepše zadoščenje ravno v tem, da je evhar. shod tako lepo uspel. Da! Trdno upamo, da bo evharistični Kristus za ves trud in dobro voljo vprav družbi dajal vedno novega ognja in svete vneme in da bo po družbi od dne do dne napredovala tudi med drugimi župljani ljubezen do Njega v najsvetejšem zakramentu. Ali se ni to nekako pokazalo že letos na glavni družbeni praznik — 8. XII. —, ko je poleg družbenic takorekoč tudi vsa ostala cerkev pristopila k obhajilni mizi?

Resnično! Naši dnovi niso temni kljub grenkostim in bridkostim, ki jih kakor vsaka stvar tudi družba od časa do časa doživlja. Z veselimi nadami se bližamo 25 letnemu družbenem obstoju.

Duhovne vaje za dekleško Marijino družbo so se vršile v Trnovem na Krasu. Vodil jih je pred novim letom misijonar Mihael Klančnik. Ob lepem vremenu se je izvršila duhovna obnovitev deklet. Za bodoče veljaj krilatica: Naprej na poti kreposti!

Ribno pri Bledu. Svečanost glavnega praznika je dekl. Mar. družba povečala s tem, da je vprizorila »Izgubljeni raj«. Udeležba zelo številna. Dohodki so namenjeni za nabavo novih trakov pri zastavi.

(Nadaljevanje na ovitku.)

Razno.

DRUŽBA SV. MOHORJA.

Za l. 1929. je dobil vsak družbenik petero knjig:

1. Koledar za l. 1929.
2. Življenje svetnikov. 5. zvezek; uredil dr. Fr. Kovačič.
4. N. Velikonja: Višarska polena. Slov. večernice 81. zv.
5. Silvo Kranjec: Kako smo se zediniili.

Za doplačilo:

Franc Černe: Živinoreja.
Leopold Turšič: Tiho veselje.
Dr. Anton Jehart: Iz Kaire v Bagdad.
Same lepe, koristne knjige. »Bogoljubovi« bralci se bodo posebno razveselili življenja svetnikov. Odkar je g. univ. prof. dr. Iv. Zorè radi boleznì prenehal s pisanjem, je minilo že nekaj let. Več priznanih hagiografov se je združilo in tako imamo pred seboj spet lepo knjigo, ki jo

bodo stari in mladi s pridom prebirali. Za družinsko berilo v dolgih zimskih večerih ni kmalu bolj pripravne knjige kot so življenjepisi svetnikov.

Še dve stvari moramo omeniti. Lansko leto je izdala Mohorjeva družba Finžgarjev molitvenik, Vere mi daj, Gospod! Molitve in premišljevanja za doma in za v cerkvi. Obsega navadne molitve, lepa premišljevanja in praktično navodilo, kako je tudi modernemu človeku v vsakem stanu mogoče izpolnjevati verske dolžnosti.

Molitvenik ima zelo pristrčno obliko in je pisan v izbranem lepem jeziku. Kdor ga še nima, naj si ga le kmalu oskrbi.

Knjiga vseh knjig — zastoj. Da je ta knjiga: Sveto pismo, ve vsak. Ne zaveda se pa vsak, da bi nobena naša družina ne smela biti brez nje. Mohorjeva družba ima v zalogi še nekaj »Zgodb svetega pisma« (od dr. Lampeta in dr. Kreka). Knjiga (v dveh zvezkih) je največja ilustrirana knjiga. Obsega 2350 strani. Ima ogromno število podob. Tehta toliko, da bi za papir (za zavijanje) dobila zanjo 56 Din. Da bi pa tudi revnejši ljudje mogli priti do take knjige, jo Mohorjeva družba daje (broširano v snopičih) udom za 54 Din, neudom za 72 Din. Dobi se tudi v platno ali v usnje vezana.

Tudi za prihodnje leto nam obeta Mohorjeva družba le za mal denar 20 Din lep književni dar. Najbolj uspešen boj proti šundu, ki prihaja od drugod ali pa od domačih podjetij, je ta, da povsod širimo dobre poštene knjige, ki ne škodujejo ne veri ne pravosti, marveč vsem, ki jih prebirajo. donašajo veliko koristi.

Odpustki za mesec februar 1929.

1. Petek, prvi v mesecu. Bl. Viridijana. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) vsem, ki prejmejo spravno sveto obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.; d) istami kakor 15. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. Svečnica. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa pod pogoji kakor včeraj; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; d) udom škapulirske br. karmelske Matera b.; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobodjenje sužnjev; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. preč. Srca Mar.; k) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; l) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 25. dan; m) istim kakor 15. dan; n) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — V. o.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.:

a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Ponedeljek. Sv. Jožef Leoniški. P. o. istim kakor 15. dan.

5. Torek. Sv. Peter Krstnik. P. o. istim kakor 15. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu svetega očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. svetega R. Telesa kakor 1. dan.

8. Petek. Sv. Janez Matski. P. o. udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali župni cerkvi molijo za osvobodjenje sužnjev.

10. Pustna nedelja. V cerkvah, v katerih je vpeljano tridnevno češčenje zadnje tri dni pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. Telo.

15. Petek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

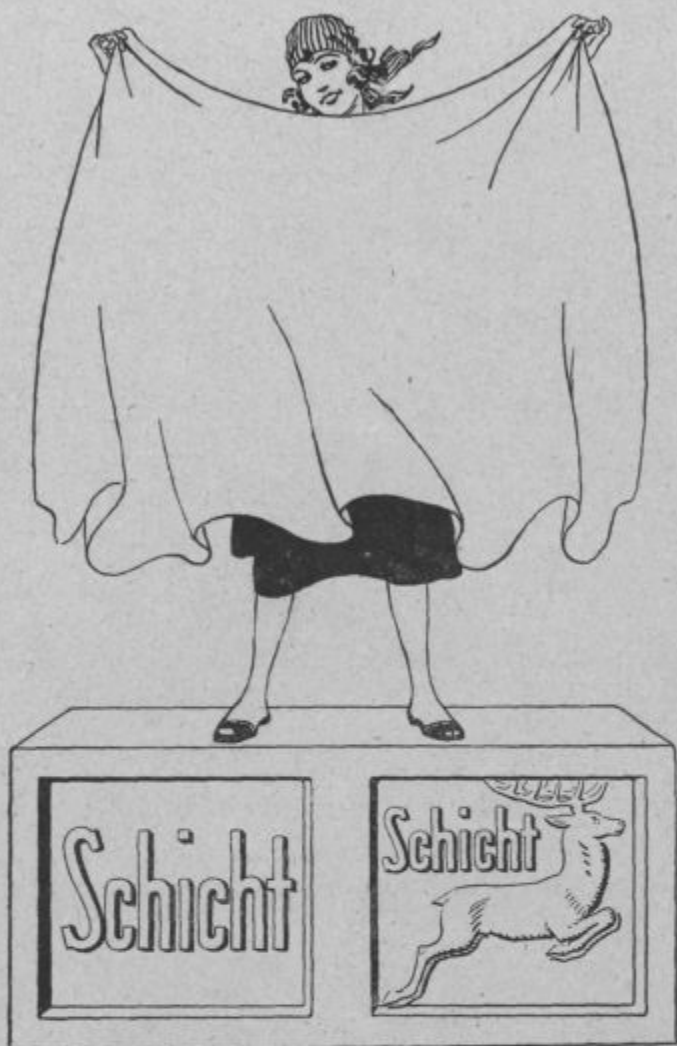
19. Torek. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Petek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Matija. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

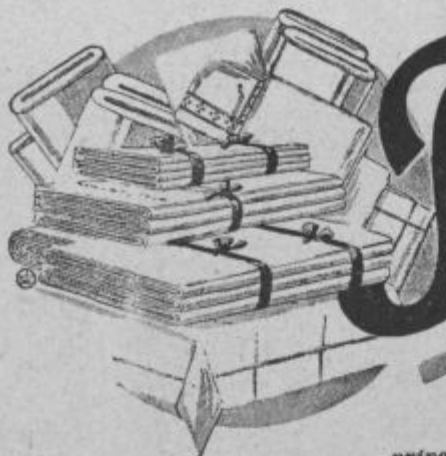
Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT

priporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 140 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

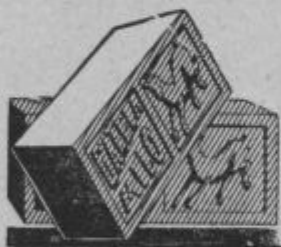
so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opremah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vезenju brezplaćen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

A
L
G
A

A
L
G
A

Od očeta na sina prehajajo lepe hišne navade.

Naj bo tudi v Vaši rodbini ta lepa navada, da vse **revmatične bolezn**, **bodljaje**, **protin**, **išias** preprečite naglo in zanesljivo z domačim izdelkom „ALGA“.

„ALGA“ je najbolj znano sredstvo za **zobobol** ali **glavobol**, posebno, ako Vas trga v **zobeh** ali **glavi**

„ALGA“ odstrani **omotico** in **slabosti**.

„ALGA“ Vam veliko pomaga pri vsakem prehladu (**influenca**, **hrip**) sploh pri vsakem nerazpoloženju, kjer se pojavi zvišana temperatura, kajti ako bolniku nekoliko nadrgnete prsa, hrbet, roke in noge z „ALGO“, je bolnik kakor **preozičen**, **osvežen**, temperatura popušča, pojavi se lažje in zdravo spanje, lažje dihanje.

„ALGA“ je varuh **Vašega zdravja**.

„ALGA“ Vam bo najboljši prijatelj skozi celo življenje.

V vseh lekarnah in drogerijah 1 steklenica s točnim navodilom 16 Din. Ali pa naročite po pošti na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak 43**, 4 steklenice 77 Din, 8 steklenic 131 Din, 25 steklenic 320 Din. - Pišite po navodila, pošljemo Vam jih zastonj.

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vihar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
roštvu i. t. d.

Sredi februarja bo izšla pri uršulinkah v Ljubljani lična, spretno prevedena knjižica »S. Marija Marta Chambou in pobožnost k sv ranam našega Gospoda Jezusa Kristusa.« Izvod bo stal približno 10 Din. Na 10 izvodov eden zastonj.

Kdor si želi razgledati v božjih globinah Zveličarjevega Srca in Njegovih sv ran, naj čita, kar je Jezus sam razkril o svojem trpljenju v sluhu svetosti umrl redovnici Marijinega Obiskovanja Dih nadzemskega vej iz knjižice. V nji je uspešna pomoč za uboge duše v vicah ter lek zlasti za one, ki so se smrtno ranili zgrehom. Vsem, ki iščejo zanesljivih potov v stremljenju po svetosti ter se žele ponotranjiti, knjižico nad vse tople priporočamo. Zelo primerno berilo za postni čas. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani

Proo mesto v število dobrih listov, ki prihajajo v Vašo družino, mora imeti »Bogoljub«. Naj širi in krepi ljubezen do Boga, saj »kdor ne ljubi (Boga), ostane v smrti.« (1. Jan 3, 14.)

Zarom-
nite
si!

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentínovo milo